

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Γ'.—Τεύχο; 120
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917

“ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμὰι	12.—
Διὰ τὸν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	»	8.—
Διὰ τὴν ΑΙΡΥΠΤΟΝ καὶ ΑΓΓΛΙΑΝ	Δολλάρια	3.—
Διὰ τὴν ΚΥΠΡΟΝ	Λίτρα Ἀγγλίας	1)2
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Σελίνια	10.—
	Δρ. Χρ.	12.—

*Ἐκδοσίς ἐκλεκτῆ γενικῶς Φρ. χρ. ἢ Δραχ. 25.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὀδὸς Μετάνδρου 83.—ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: “ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ,,—ΑΘΗΝΑΣ

Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν σύγγραμμα ἀποστέλλόμενον εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1ης ἐκάστο ὑ μηνός.—Τὸ τεύχος δρ. 1.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ναυρίνον.—Παῦλος Πενλεβέ: Πολυδώρου Κ. Χατζηδημητρίου.—Γεωργία Σχολικὸν κῆποι - Μαθητικὸν κῆποι: Ε. Π. Σταματούλη.—Ὁ Φανή: Α. Κ. Νικολαΐδου.—Γνωμικά.—Τὰ Καυσοκαλύβια: Ἐθλογίον Δουρεϊώθεν.—Ἄζια καὶ ἄζωμα: Ι. Φ.—Ὀκτώβριος 1917.—Δέκα χρόνια.—Ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴ κίνησι τοῦ μηνός.—Ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ μηνός: Δ. Α. Ζ.—Ἡ αὐτονομία τῆς Τραπεζούντος.—Ἀπὸ τὰ πένθη, Κίμων Μιχαηλίδης.—Ἀριστείδης Κυριακός.—Ἀπὸ τὰ περίεργα τῆς ζωῆς.—Ὀλιγόστιχα.—Νέαι ἐκδόσεις.

ΚΟΣΜΟΣ: Αἱ Ἑλληνοπούλες μᾶς θριαμβεύουν.—Πρὸς Θεοῦ τὴν σταφίδα.—Ἡ ἐπανάστασις τοῦ ναυτικῦ τῆς Γερμανίας.—Ὁ κ. Νεγρεπόντης.—Ἡ εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ πλοῦτου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ I.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917.

ΤΕΥΧΟΣ 120

ΤΟ ΝΑΥΑΡΙΝΟΝ

Κάθε Ἑλληνὶς καὶ κάθε Ἕλληνας ἀπὸ τὰ βάθρα τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ἀκόμη μανθάνει τί σημαίνει Ναυαρίνον. Ἀπὸ τὰ μικρὰ μᾶς χρόνια ὄλοι οἱ Ἕλληνας μὲ μιὰ ἰδιαίτη συγκίνησι σιροφόμεθα πρὸς τὸν κόλπον τῆς μεσημβρινῆς Πελοποννήσου καὶ ἂν συνέπεσον ἀκόμη νὰ μὴ τὸν ἐπισκεφθῶμεν ποτέ, νομίζομεν ὅτι μᾶς εἶνε οἰκτιρῶν, γνῶριμος, ὅτι διπλα ἀπὸ τὰ γαλάνα νερά τοῦ ἐγεννήθημεν, ἐκεῖ ἐμεγαλώσαμε καὶ ἀπὸ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν συμβολισμὸν ποῦ κρύπτει μέσα του ἐπὶ τῆς ὀραϊότερας πατριωτικῆς ἐμπνεύσεως καὶ τοὺς πῶ εὐγενικοὺς πατριωτικοὺς πόθους.

**

Ἐννενηντα τὴν ἄρα χρόνια τὸ Ναυαρίνον ἐμψυχώνει, ἡλεκτρίζει τῆς ἀλλεπάλληλες γενεῆς, ποῦ ἔζησαν ὕστερα ἀπὸ τὸ μεγαλοφάνταστο αὐτὸ πολεμικὸ τοῦ Ἁγῶνός μᾶς γεγονός.

Ἐννενηντα τὴν ἄρα χρόνια τὸ Ναυαρίνον ναουρίζει ἀπαλὰ κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ ποῦ ἔζησε ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ Ναυμαχία καὶ δῶκε ἕως τῆς ἡμέρας τῆς δικῆς μᾶς.

Ναουρίζει μὲ τὸν ἴδιον τόνο, μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι τόσο ἐκείνους ποῦ βρέθησαν νὰ ζοῦν στὰ ἴδια χρόνια τῆς Ναυμαχίας, ὅσο καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους ποῦ ἦρθαν ἔπειτα γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν πατέρων καὶ πάππων, προμάχων καὶ δημιουργῶν αὐτῶν τῶν ἰδίων τῆς ἐλευθερίας μᾶς γιὰ τὰ τρόπαια τῆς ὑπερόχου αὐτῆς νίκης. Ναουρίζουν ἀπαλὰ πῶ ὕστερότερο ἐμᾶς καὶ τοὺς νεωτέρους μᾶς τῆς τελευταίας γενεᾶς, ποῦ διεδέχθημεν τοὺς ἀμέσους ἀπογόνους τῶν γιγάντων τοῦ 21, τὴ στιγμὴ ποῦ στὰ μαθητικὰ θρανία ἐμανθάναμε τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν σημασία τῆς νικηφόρου κατὰ θάλασσαν ἐπεμβάσεως τῶν τριῶν μεγαλητέρων Δυνάμεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Θὰ ναουρίζῃ μὲ τὸν ἴδιον τόνο καὶ μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι ὄλες τῆς ὑστερονότερας ἑλληνικῆς γενεᾶς ποῦ θὰ γεννηθοῦν καὶ θὰ ζήσουν κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιον μᾶς οὐρανὸ καὶ διπλα ἀπὸ τῆς καταγάλανες ἑλληνικῆς θάλασσε.

**

Τρεῖς Μεγάλαις Δυνάμεις ἢ Ἁγγλία, ἢ Γαλλία καὶ

ἢ Ρωσσία γιομάτες ἀπὸ θαυμασμὸ πρὸς τὸν ἀφάνταστο ἥρωισμό τοῦ Ἑλληνικοῦ Παλληκαριοῦ, ἀλλὰ καὶ φρέκα ἀπὸ τὴν ἀγριότητα, ἀπὸ τὴν καταστροφὴ καὶ ἐρημωσὶ τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἱμραήμ Πασᾶ, ἐξοφθήσαν ἀποφασιστικῆς, ἀκράτητες ἐπὶ τὴν κραταίωσι, ἐπὶ τὴν στερέωσι μᾶς ἀπὸ τῆς εὐγενέστερας ἰδέας τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπὶ τὴν κραταίωσι, ἐπὶ τὴν στερέωσι, ἐπὶ τὴν ἐνίσχυσι, ἐπὶ τὴν ὑπεράσπισι τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ εὐγενέστερου καὶ ἱστορικωτέρου τῶν Λαῶν τῆς ἡφῆλου.

Ἡ Ἐλευθερία ἐνὸς Λαοῦ βυθισμένου στὸ πένθος ὀλοκλήρων αἰῶνων εἶνε ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ, ἀπὸ τὰ φυσικὰ δίκαια ποῦ μόνον βάρβαροι μποροῦν νὰ ἀρνηθοῦν, ποῦ μόνον ἢ τυραννία δὲν μπορεῖ, δὲν ἔχει τὸ ἡθικὸν σθένος ν' ἀναγνωρίσῃ.

Οἱ μεγάλοι ὄμως Λαοὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀξίαν τῆς καὶ χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν θυσίας αἱματηρᾶς ὀπίπτονται εἰς τοὺς ὑπὲρ Ἐλευθερίας ἀγῶνας μὲ τὴν θαυμαστὴν ἐθελουσίαν τῶν ὀραίων, τῶν ὑπεροσμίων ἡρωισμῶν.

Ἔτσι καὶ στὰ 1827 σὲ μιὰ τέτοια ὀρηθρὴ ἀσθρόμητη, ἐξεγερτικὴ κατὰ τῆς Τυραννίας, κατὰ τῆς Σκλαβιάς, κατὰ τοῦ Πόνου, κατὰ τῆς Ἡρωϊκῆς Ἀδυναμίας, κατὰ τῆς Φρίκης καὶ Ὀδύνης, ἐξεγερτικὴ ὑπὲρ τῆς Ἀπελευθερώσεως, ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Δικαίων, ὑπὲρ τοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, τῆς Δικαιοσύνης, οἱ στόλοι τῶν Τριῶν Προστατῶν ἦλθον ἐπίκουροι ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν Ἱερῶν Ἀγῶνα καὶ παρεντιθέμενοι μετὰ τῆς βαρβαρότητος καὶ τῶν ὀραίων ἰδανικῶν κατεσυνέτριψαν τὸν Δυνάστην καὶ ἔδωκαν τὴν Ἐλευθερίαν στὰ παιδιὰ τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Ταυγέτου, τῆς Οἴτης, τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Παλαιμῆδιου. Ὁ Κόλπος τοῦ Ναυαρίνου ἐποτίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Αἶμα τῶν Ρώσων, τῶν Ἀγγλῶν, τῶν Γάλλων καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τρία ἱερὰ ὀνόματα, μὲ πάμφοτα γράμματα ἐχαράχθησαν ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀρίζοντα, σὲ κάθε Ἑλληνικὴ ψυχῇ.

Κόδριγγτων, Δεργίνων καὶ Χάδων, οἱ τρεῖς Ναυμάχοι ἐκπροσωποῦν τὰ ὀραϊότερα ἰδανικὰ ἀτόμων καὶ τῶν Λαῶν. Ἡ ἱστορία, ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν ἰδικῶν τῶν

Λαών κατέθεσεν πρὸ τῶν ποδῶν των τὰς εὐλαβεστέρους ἐκδηλώσεις, ποῦ ἀΐζουσιν στὴν Θυσία, στὴν Αὐταπάρῃσι καὶ στὸν Ἡρωισμό.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ Λαοὶ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας συνεδέθησαν ψυχικῶς, πνευματικῶς, μὲ τοὺς δεσμοὺς τοῦ αἵματος μὲ τὸν εὐγνώμονα Ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ ἔκοιτε εἰς τοὺς συντελεστάς τῆς Ἐλευθερίας μας, σὲ κείνους ποῦ ἀνῆγειρον τὸ λατρευτὸ ἴνδαλμα ἀπάνω σὲ κόκαλα Ἑλληνικά, σὲ ἑκατόμβας καὶ χιλιόμβας θυσιασθέντων Ἑλλήνων, ἀπογέμεται κάθε σεβασμός, κάθε τιμὴ καὶ ὅλη τῆς ψυχῆς μας ἡ ὄρμη στρέφεται ἀδέσμευτος πρὸς Αὐτοὺς μὲ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν.

Αὐτὸ τὸ πολίτευμα ἔθνικὸ γεγονός ἐωρτάσθη τὸν μῆνα αὐτὸν πανηγυρικῶς ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν, ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησιν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἡγέτων τῆς φυλῆς μας, γιὰ νὰ δοθῇ εὐκαιρία σ' ὄλους μας νὰ ἐκδηλώσωμεν ὅτι ἐννενηντὰ

τώρα χρόνια αἰσθανόμεθα γιὰ τὰς Προστάτιδας Λυγνίμεις.

Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σωτηριάδης ἐμπνευσμένος ἐξῆρε τὸ γεγονός καὶ μίᾶ ἀπὸ τῆς σημαντικότερας περιπτώσεις ἐορταστικῶν συγκεντρώσεων οἱ Προσβενταὶ τῆς Ρωσίας, τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας κ. κ. Ντεμίντωφ, Ντεμυλὸν καὶ Γκαρνβίλ, αὐτοπροσώπως διημερεύσαν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὰς συμπιθίας τῶν, τὰς φιλικὰς τὸν σκέψεις, τὴν ἀδιατάρακτον προσήλωσιν τὸν πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ ἐμπροσθεῖ ὁ Ἑλληνισμὸς στὸ παγκόσμιον πολιτισμὸν.

Γιὰ κείνον ποῦ ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν τῆς εορτῆς, καὶ τὸ Κόμμα τὸν Φιλελευθέρων ποῦ τὴν ἐνεκοιπόθη καὶ τὴν Κυβέρνησιν ποῦ τὴν ἐπραγματοποίησεν, ἀΐζει ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη διότι ἔφερε τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν εἰς ἄμεσον πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν μεγάλων ὀρίων μας, τῶν μεγάλων συμμάχων καὶ ὑποστηρικτῶν μας.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΕΝΛΕΒΕ

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἀνετίθη εἰς τὸν Παῦλον Παινλεβὲ ἡ προεδρεία τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς μεγάλης Συμμαχίας μας, τῆς ἀθανάτου Γαλλίας. Ἐλάχιστοι ἐγνώριζον ἢ γνωρίζουν τὸν νέον Προϋπουργὸν τῆς εὐγενούς Δημοκρατίας. Κάποι ἐκ νεοεπιτάτης ἡλικίας ἦτο μέγας, ἐν τούτοις ἡ φήμη του περιωρίζετο μετὰ τῶν στενῶν ὀρίων τῶν ἱεροφαντῶν τῆς Ἐπιστήμης. Ἦτο εἰς μέγας μαθηματικῶς.

Ὁ Παῦλος Παινλεβὲ ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῆν 5 Δεκεμβρίου 1863 ἐκ γονέων ἐπίσης Παρισίων. Ὁ πατὴρ του ἦτο λιθογράφος, χωρὶς πολλὰ εἰσοδήματα. Εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ὁ διδάσκαλος τοσοῦτον ἐνεθουσιάσθη ἐκ τῆς ὑπερόχθου εὐφυΐας καὶ τῆς ἰδιαζούσης κλίσεως τοῦ μικροῦ μαθητοῦ του διὰ τὰς ἐπιστήμης καὶ τὰ μαθηματικά, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ τοῦ διδάξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζεν ἐκ τῆς λατινικῆς καὶ ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐκ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς ἱστορίας, παρασκευαστὴς τὸν ἐπιλέκτον μαθητὴν του διὰ τὸ γυμνασιακὸν ἀπολυτήριον, ὅπερ καὶ ἔλαβε χωρὶς πολλοὺς κόπους.

Ὡς φοιτητῆς ὁ Παινλεβὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ προκαλέσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν συναδέλφων του, διὰ τὰς εἰς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμης ἀνακαλύψεις του. Ὅπως ὁ Πασκάλ, ὁ ν' Ἀλαμπερ, ὁ Νεύτων, οὕτω καὶ ὁ Παινλεβὲ ἐξερχόμενος τῶν Πανεπιστημίου ἦτο ἤδη γνωστὸς εἰς τοὺς θεράποντας τῆς Ἐπιστήμης. Ἦτο εἰς ἀναζητητῆς εὐθαρσῆς, εἰς ἐργατῆς ἐπίμονος. Ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἡ φήμη του ἐμεγεθύνθη, χάρις εἰς τὴν σφαιρὰ τῶν ἐργασίων καὶ ἀνακαλύψεων του, καθέξας νεώτατος θέσιν μετὰ τῶν σοφῶν τῆς Εὐρώπης. Εἰς ἡλικίαν 23 ἐτῶν μολὲς, ἐγένετο καθηγη-

τῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀλλῆς καὶ μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἐσίσχητο ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν Σορβόννην. Εἰς ἡλικίαν τριάντοια ἐτῶν ἡ ἐπιστημονικὴ του δοξα ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Στοχολόμης νὰ τὸν προκαλέσῃ νὰ διδάξῃ τοὺς Φοιτητὰς καὶ Καθηγητὰς αὐτοῦ.

Εἰς ἡλικίαν 57 ἐτῶν ὁ Παῦλος Παινλεβὲ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν, αἱ δὲ ἔξναι Ἀκαδημαῖα ἀμοιβαῶν ἐλέγχων αὐτὸν ἐπιτιμὸν μέλος.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι τοῦ Παινλεβὲ ἀναφέρονται εἰς τὰς καμπύλας καὶ ἀλγεβρικὰς ἐπιφανείας, εἰς τὴν ἀναλυτικὴν θεωρίαν τῶν διαφορικῶν ἑξισώσεως (*). Εἰς τοὺς νόμους τῆς τριβῆς (†) ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεωρίας τῶν συνεχῶν ὁμοίων, εἰς τὴν τῶν συναρτήσεων, εἰς τὴν ἀντιστροφὴν τῶν ὀλικῶν διαφορικῶν συστημάτων, εἰς τὰς κινήσεις καὶ πραγματικὰς τροχιάς τῶν συστημάτων, εἰς τὰς ἑλλειπτικὰς συναρτήσεις κτλ. Ἀπασαί αὐταὶ αἱ μελέται ἐδημοσιεύθησαν ἐν τοῖς «Comptes rendus de l'Academie des Sciences» ἢ ἐν τῷ «Bulletin de la Société mathématique de France».

Ὁ Παινλεβὲ δὲν εἶνε μόνον εἰς μέγας σοφὸς ἀλλὰ γνωρίζει νὰ ἐφαρμόξῃ τὴν θεωρίαν εἰς τὴν πράξιν. Συνεισέφερε μεγάλως, ἰδίᾳ, εἰς τὰς ἀναζητήσεις τῆς ἀεροπορικῆς διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε καὶ ἡ μεγαλύτερα αὐθεντία. Συγχρόνως ἐξετέλει καὶ ὁ ἴδιος περὶάματα.

1) Leçons sur la théorie analytique des équations différentielles, in 4° Paris, Hermann, 1897.

2) Leçons sur le frottement, in 4° Paris, Hermann 1895.

Ἐγρήθη μὲ τὸν Ράιτ εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ὁβάκ καὶ εἰς τὸ Μουριελὸν μὲ τὸν Ἐρρίκον Φαριάν. Εἶτα ἔγραψε σειρὰν ἄρθρων, ἐκδέτων τὰ συμπέρασματά του, τὰς πηγὰς, τὴν πρόβδον καὶ τὸ μέλλον τῆς ἀεροπορικῆς. Ἐδημοσίευσεν ἀκολούθως συγγράμματα (*), ἐδίδαξε, συνεζήτησε, συντέλεσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν τρομερὰν ἀλλὰ νικηφόρον πάλην διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέριου τοῦ Ἴωνος φιλοσόφου.

Ἄν δυνάμεθα νὰ ἐπεκαθώμεν εἰς λεπτομερείας τῶν ἀπειρῶν μελετῶν, τῶν διαλέξεων, τῶν μαθημάτων τοῦ Παύλου Παινλεβὲ. Σημειοῦμεν, ὅτι ἐδίδαξε τὴν ἀστρονομίαν, ἔκαμε διαλέξεις διὰ τὸν ἄνευ σφραγιστοῦ τῆς Ἐγώσεως τῶν Νέων κτλ. Ἄλλοτε εἰς τὰ λαϊκὰ Πανεπιστήμια, ἄλλοτε εἰς τὴν φιλοτεχνικὴν Ἐταιρείαν καὶ ἄλλοτε εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐγώσεως τῶν Νέων κτλ.

Ὁ Παῦλος Παινλεβὲ εἶνε καθηγητῆς τῆς Σορβόννης, καθηγητῆς τοῦ μαθήματος τῆς μηχανικῆς καὶ τῶν μηχανῶν εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν, μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῶν Παρισίων, Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς ἀεροπορικῆς Ἐνώσεως, Πρόεδρος τῆς τεχνικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐθνικοῦ Ἐργαστηρίου τῶν δοκιμῶν, αἰτίως ἔχουσι προσορισμὸν τὴν τελειοποιῆσαι τῶν μηχανῶν καὶ τῆς νεωτέρας βιομηχανίας κτλ. κτλ. κτλ.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ σοφὸς. Ἄς ἴδωμεν ἤδη τὸν πολιτικὸν ἄνδρα. Διότι ὁ μέγας ἐπιστήμων, καίτοι

1) «L'Aviation» in—16. Paris, Aliau, 1913.

ΓΕΩΡΓΙΑ

ΣΧΟΛΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ—ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ

Α'.

Αἰὼν συμπληροῦται μετὰ τινα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ ἐν ἀναστροφῇ τις πρὸς τὸ μέχρι τοῦδε ἀποικόμενον παρελθόν, ζητῶν κατ' ἐντελέγειαν βάσιν καὶ ὁρατὴν ὑπὲρ τῆς Γεωργίας, τῆς σωζούσης τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἐθνους, οὐδαμῶς θέλει ἀνεύρη τοιαύτην πρόνοιαν ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, διότι ταύτης πρόριστον μέλημα εἶναι πρὸς τὴ γενικὴ πρόνοιαν καὶ ἡ πρόνοιαν περὶ ἀκμῆς τῆς Γεωργίας.

Ἐπὶ 70 - 80 ἔτη ἡ πρόνοιαν τοῦ Κράτους συνολικῶς ἦτο λίγα λόγια καὶ αὐτὰ στὸ χαρτὶ γραμμένα. Ἐπὶ ἕτερα 10 ἔτη, τὰ λίγα λόγια αὐξάνουν, κατανόηθεις τῆς ἀνάγκης τῆς παραγωγῆς τῆς Γεωργίας, τίθενται σποραδικῶς εἰς ἐνέργειαν ἡμέμετρα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐπιφύθησαν ὡς προφῆ εἰς τὴν βουλμειώσαν

τοσοῦτον ἐργάζετο διὰ τὴν ἐπιστήμην τῆς Ἀληθείας, ἐν τούτοις δὲν περιεφρόνει καὶ τὰ κοινὰ. Νεώτατος ἀδόμη ἦτο ἐνθερμὸς δημοκράτης καὶ ἐπολέμησε μετὰ μεγάλου πάθους τὸν Μπουλανζισμόν. Εἶτα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Δρεϊφούδς ὑπῆρξε μετὰ τῶν σοφῶν, οὔτινες κατήλθον εἰς τὰς ὁδοὺς ἵνα πολεμήσῃ τὴν διὰ μισοπιστῆν φορὰν ἐξιδιανευθεῖσαν Ἀτιμίαν τῶν βασιλοφρόνων. Ἐκοιτε ἔμεινε μετὰ τῶν λαοῦ, διδάσκων εἰς τὰ λαϊκὰ Πανεπιστήμια, ἐκελῶν περιοδίας διαλέξεων χάριν τοῦ «λαϊκοῦ Σχολείου», ὁμιλῶν ὑπὲρ τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους. Ἡ πολιτικὴ σταδιοδρομία τοῦ Παινλεβὲ εἶνε ἐνιαία: σταδιοδρομία ἐργατικοῦ καὶ κλιμακωτοῦ.

Ἐξέλεγη τὸ πρῶτον βουλευτῆς ὡς ριζοσπάτης—σοσιαλιστῆς τὴν 15 Μαΐου 1910 εἰς τὸ Πέμπτον τμήμα τῶν Παρισίων.

Ἀφ' ἧς ἡ γερμανικὴ κτηνοδία ἀπεκαλύφθη ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῆ βδελυγμῆ, ἐπιτεθείσα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Παῦλος Παινλεβὲ ἀνεμίγη εἰς τὰ μᾶλλον δυσχερῆ ζητήματα μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας. Ἦδη δὲ ἡ Μεγάλῃ Πατρις, ὁδ μόνον τῶν Γάλλων ἀλλὰ καὶ παντὸς σεβομένου ἑαυτὸν, ἀνέθεσε αὐτῷ τὴν προεδρείαν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι καὶ ἐν τῇ δυσχεροτάτῃ ταύτῃ περιστάσει τὸ ρῆμα τοῦ Πλάτωνος θέλει ἀποδειχθῆ δι' ἀπειροστήν φορὰν ἀληθές, πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος: «Πρὸς τε γὰρ φιλοσοφίαν καὶ πρὸς πολιτείαν καὶ πρὸς τέχνας πάσας ἐν οὐδὲν χρεῖται μάθημα ἢ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβῆ».

ΠΟΥΛΩΦΡΟΣ Κ. ΧΑΤΖΗΝΗΜΗΤΡΙΟΥ

Γεωργίαν διὰ νὰ ζήσῃ τρεφομένη με κολοκυνθία νεοβραστα, ἀνάλατα, χωρὶς ξύδι καὶ λάδι.

Τὰ ὑπολειπόμενα, ἔτη, ἡ Γεωργία βηματίζει πρὸς τὰ πρόσω θέλει νὰ ζήσῃ καὶ ἰδούει ἴδιον Ὑπουργεῖον μετὰ πολυσχιδῶν διακλαδώσεων, ἀπαρμητῶν καὶ ἐπιτακτικῶν.

Τοιαύτη συνοπτικὴ καὶ ἀντικειμενικὴ ἱστορία τῆς παρ' ἡμῖν Γεωργίας, ἧτις ἔχει μονοπάτια, γυδοστρατες, ἢ καὶ ἡμιονικὰς ὁδοὺς, ἀντὶ νὰ ἔχῃ εὐρυτάτας Λεωφόρους, ἵνα εἰσελθῇ πράγματι εἰς τὴν ρώμην τῆς αὐθυπαρείας.

Μίᾶς τοιαύτης εὐρυτάτης καὶ ἀτέρμονος Λεωφόρου μὴπο ἀναγραφείσης εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ εἰδικοῦ Ὑπουργεῖου ἐπὶ τῆς Γεωργίας, κηρύσσομεν, ὡς ὁ Παῦλος τὰ ἔξνα ἀμύμονα πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἡ Λεωφόρος θέλει κατασκευασθῆ διὰ τοῦ συνα-

γερωμῶ μαθητῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Γυμνασίων, Διδασκάλων καὶ Καθηγητῶν.

Τὰ καινὰ δαιμόνια, ἵνα μὴ τυχόν ἐκληφθῶσιν ὡς Βουνὰ ἀνυπερέβλητα, ἀπειταύσαι πρωτίστως Ἀ' τὴν παρ' ἑκάστῳ Ἑλληνικῷ Σχολεῖῳ καὶ Γυμνασίῳ ἐγκατάστασιν περιπεραμμένου μαθητικοῦ Σχολικοῦ Κήπου μετ' ὀλίγων ἐμβαδῶν 500-1000 μέτρων. Ἐν τῷ Σχολικῷ κήπῳ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐπὶ 3)4 τῆς ὥρας διδάσκονται οἱ μαθηταὶ προχείρους τὴν στοιχειώδη γεωργίαν πρὸς δημιουργίαν σπορέων, φυτωρίων ποικίλων σποροφόρων δασικῶν φυτῶν, λαχανοκομίας καὶ ἀνθοκομίας, ἐπὶ ὧρων δὲ ἀκούονται εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν διδαχθέντων, διότι «οὐδὲν ἐν τῷ νῶ ἂν μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθῆσει». Τὰ παιδιά πολλὰκις θ, ε' ἀκούν ἀπὸ τῶ ἐν αὐτῇ τοῦς μπαίνει κ' ἀπὸ τ' ἄλλο θγαίνει, ἐνῶ ἐκείνου πού ἀρπάζει τὸ μάτι τους καὶ δημιουργεῖ τὸ χερί τους, δὲν τὸ ληθομονοῦσι. Β' τὴν ἐν τοῖς Κήποις κ' περιθάλους τῶν γονέων τῶν μαθητῶν, δημιουργίαν τῶν Μαθητικῶν Κήπων ἐπὶ ὀλίκοι ἐμβαδοῦ 30-40 τετρ. μέτρων, ἐνθα θέλουσι ἐφαρμόζει ἐν μικρῷ ὅτι ἐδιδίχθησαν εἰς τὸν Σχολικὸν κήπον, πρὸς ἴδιον αὐτῶν καὶ τὰς οἰκογενεῖας ὠφέλιαν.

Ο' ἄξων καὶ οἱ διπλοὶ πόλοι του καθωρίσθησαν, ἀλλὰ πρὸς περιστροφήν τούτου, νέα Βουνὰ δυνατὸν ἐν συναντηθῶσι ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν εἶναι πραγματικά, ἐν δὲ ἑκάστον τούτων ἰσοπεδοῦται. Πρωτίστον βουνὸ εἶναι ἡ εὐρείας παρὰ τοῖς σχολείοις χώρου πρὸς ἐγκατάστασιν μοίμου Σχολικοῦ Κήπου· ἀλλὰ καὶ μακρὰν τούτων 10' - 15' τῆς ὥρας, δὲν πειράζει, οὔτε χαλαεὶ ὁ κόπος ἐὰν ἐγκατασταθῇ ὁ Σχολικὸς κήπος. Ἀληθῶς χρειάζεται δαπάνη, διὰ τὴν ἀγορὰν προχείρων γεωργικῶν ἐργαλείων, περίφραξιν κλπ. ἀλλὰ τὰς δαπάνας ταύτας, θέλει καταβάλλει τὸ Κράτος ἐφ' ἅπαξ, καὶ χρεωλυτικῶς μέχρις ἐξοφλήσεως. Ὁ πληρωσὸς Δῆμος καὶ Κοινότητες οἱ ἀμέως ὠφελοῦμενοι.

Μετὰ τὸ πρωτίστον Βουνὸ, ἀναφαίνονται πρόβουνον πλέον. Πρώτος πρόβουνος εἶναι ἡ ἑλλειψίς χρόνου, διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Σχολικῶν Κήπων, ἀλλ' ἀφοῦ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια κατὰ θετικὸν νόμον ἐν ἰσχύϊ πρέπει νὰ ἐκτελεῖσι σχολικὰς ἐκδρομὰς ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὸ μὲν ἡμῖς ταύτης διατίθεται, διὰ τὸν Σχολικὸν Κήπον, τὸ δὲ ἕτερον ἡμῖς διὰ τὴν Σχολικὴν ἐκδρομὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ διδάσκαλοι καὶ Καθηγηταὶ πραγματικῆς θελήσεως ἔχουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ διδάξουσι πλὴν ἄλλων, τὴν σκοπιμότητα τοῦ φυτικού Βασιλείου τὴν ἐγκρύπτουσαν τῶσα μυστήρια ἐν παντὶ φυτῷ, θάμνῳ καὶ ἄνθῳ, ἐξηγουῦντες τὰς φοβεράς συνεπειὰς ἅς συνεπάγει ἡ καταστροφή ἐνὸς δένδρου ἢ καὶ τοῦ θάμνου ἐτι. Δεύτερος πρόβουνος εἶναι, ἡ βεβαία ἀγνοία Διδασκάλων καὶ Καθηγητῶν

στοιχειώδους θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς Γεωργίας, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐξαμύζειται μ' ἓνα πρόχειρον Γεωργικὸν Τυφλοσύστη, ἄξιας τὸ πολὺ δραχμῆς καὶ τῆς κατὰ 10-15 ἡμέρας ἐπισκέψεως τῶν Σχολικῶν κήπων Γεωπόνων, πρὸς χειραγωγίαν διδασκόντων καὶ διδασκομένων, καὶ οὕτω διδάσκοντες καὶ μαθηταὶ προσκτῶσι μείζονας γνώσεις.

Διὰ τὸ δυνατὸν ἐν τῇ πρακτικῇ τοῦ ὑποδεικνυμένου συστήματος προβάλλομεν διπλοῦν καὶ ἐκτὸς ἀμφισβητήσεως παράδειγμα. Τὰ ἐν Εὐλοκάστρω Α' καὶ Β' Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Εἰς τὸ πρῶτον ἑλλείπει χώρου πρὸς ἐγκατάστασιν Σχολικοῦ Κήπου κατὰ τὸ 1915 - 1916 μίας ὥρας σχεδὸν ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ὅλως πρακτικὴ διδασκαλία καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ ἤρκεσαν ὅπως οἱ 150 μαθηταὶ τούτου, δημιουργήσωσιν εἰς τοὺς κήπους τῶν γονέων τοὺς μικροὺς μαθητικοὺς κήπους αὐτῶν, διότι σπόρους, σπέρματα συλλέγει ὁ ἴδιος, κόπρον καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα παρῆγον οἱ γονεῖς προθύμως καὶ τὸ πόρισμα διὰ πάντα δύσπιστον Ὁμοῦ εἶναι ὅτι οἱ μαθηταὶ ἐδημιούργησαν μὲ τὸ τίποτε πολλὰς δεκάδας χιλιάδων ὀπωροφόρων καὶ δασικῶν φυτῶν.

Ἐρχεται ὁ Β' Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, τὸ Σχολικὸν ἔτος 1916 - 1917 καὶ οἱ 150 μαθητὰν δημιουργοῦσι παρ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ ἐμβαδοῦ 400 περίπου μέτρ. σχολικὸν κήπον, σκάψαντες, μεταπλάσαντες, διακρίσαντες τὸν χώρον εἰς πρασιαί, λιπάναντες, ἐδημιούργησαν πρότυπον Σχολικοῦ Κήπου· τὴν πρόχειρον καὶ στοιχειώδη γεωργικὴν διδασκαλίαν, παρηκολούθη ἐκάστοτε ἀμεσοῦ ἐφαρμογὴ παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν. Εἰργάσθη τὸ μάτι καὶ τὸ χερί.

Πᾶν ὅτι ἐξετελεῖτο ἐν τῷ Σχολικῷ Κήπῳ, τὸ Σάββατον μ. μ. ἢ καὶ τὴν Κυριακὴν ἐξετελεῖτο ἐν τοῖς ἰδίοις μαθητικῶν κήποις. Καὶ τὸ πόρισμα μετὰ ἔλεγχον τῶν μαθητικῶν Κήπων κατὰ 3-4 σχολικὰς ἐκδρομὰς παρὰ τῶν κ. κ. Ἑλληνοδιδασκάλων ἐπιστάθη ὅτι ἐδημιούργηθησαν ἀληθεῖς ὁάσεις περικλείουσαι πολλὰς δεκάδας χιλιάδων ὀπωροφόρων καὶ δασικῶν φυτῶν.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ πορίσματα τοῦ παρελθόντος διὰ δύο μόνον Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Ἐὰν ὅμως διὰ συναγερωμῶν πάντων τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ Γυμνασίων, ἤλικα ἔσονται τὰ πορίσματα; Προτιμώμεν τὴν Σιγὴν, καταλείποντες τὴν ἀπάντησιν εἰς πάντα δύσπιστον Ὁμοῦ ὅστις συμδουλοῦμενος τὴν στατιστικὴν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Γυμνασίων καὶ μαθητῶν ὀφείλει νὰ ἀπαντήσῃ ἀφοῦ χωνέψει πρῶτον τὸ σύνολον τῶν καινῶν δαιμονίων,

Πρέπει νὰ παύσωμεν πλέον νὰ εἴμεθα αἱ μωραὶ Παρθένου τοῦ Εὐαγγελίου.

I. II. ΣΤΑΜΑΤΟΥΑΝΣ

Η ΦΑΝΗ

(Διήγημα)

«Γιάννη μου, ἀγαπητέ μου Γιάννη, ἤξευρες πόσον ἐγαίρα, πόσον ἤμουν εὐτυχῆς ὅταν σὲ ἔβλεπα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑξ ἐκείνων ἡμερῶν, ποῦ ἦσαν τόσο μικραὶ; Ἐπέρασαν καθὼς ὄνειρον καὶ ὁ χρόνος μού ἐφάνη ὅτι ἐπερατοῦσε μὲ μίαν πτέρυγα. Δέκα ἡμέρας ἐπέρασαν ἄσ' ὅτου ἐφυρες μὴ λέγει τὸ ἡμερολόγιον, καὶ ἐγὼ τὸ ἀπαντῶ μὲ ἀνυσυλίαν ἢ ὅποια, φρενιά, ζωγραφίζεται σὲ πρόσωπον ἐκείνων, ποῦ στενοχωροῦνται «Δέκα ἡμέραι! παλαιὸν μου ἡμερολόγιον, ἀκίνητον, ἀμίλητον, καὶ βλακῶδες, δέκα ἡμέραι! Δέκα αἰῶνες!» Ναι, Γιάννη μου, δέκα αἰῶνες, οἱ ὅποιοι προσκείμενοι μὲ ἐκείνους ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου μού κάμνον μὴ ἤλικία τρομερὰ μεγάλη. Ὁλος ὁ κόσμος ἤξευρε ὅτι εἶμαι δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ἐγὼ δὲν ἤμωρὼ νὰ τὸ βεβαιώσω διότι γίνομαι περιφρονητὴ, γραιία, γραιία, ρυτιωμένη, καμπύλισσα, ποῦ τρέμει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν στεναγμῶν, τῶν φθῶν καὶ τῆς στενοχωρίας. Πῶς ἐτόλμησες νὰ μὲ γράφῃς, κολακευτικά, πῶς ποτὲ ποτὲ ὄδεν μ' εὐρες τόσο ὠραῖαν;»

«Φανταζέσαι, πτωχὲ μου Γιάννη, ὅτι ἡμπορεῖ κανένας νὰ εἶναι πάντοτε εὐτυχῆς, ὅπως εἴμεθα ἄλλοτε, ὅταν ἤμην ἀληθινὰ ὠραία καὶ νέα, καὶ οἱ τρεῖς μας ἐγὼ, ὁ Ἰερώνυμος καὶ σὺ ἐξουῖον καθὼς ἄγριοι μέσα σὲ περιθῆλι καὶ τὰ δάση τοῦ Μιράζ; Τὶ ὠραία παιδικὰ χρόνια ἦσαν τὰ ἰδικὰ μας. Ποῦ εἴμεθα ἐλευθεροὶ καὶ οἱ τρεῖς μικροὶ φίλοι ἡνωμένοι ἕνεκα τῶν περιστάσεων καὶ τῆς γειτονίας τῶν οἰκογενειῶν μας μέσα στὴν γωνίαν τοῦ δάσου! Μικρὰ παιδιά ἐπαίζαμε, τὸ πιστεύω, μὲ μίαν ἐλευθερίαν περὶ ζωηρὰν καὶ περὶ εὐχαριστημένην... Μοῦ εἶπες ὅτι μέσα σὲ τὸ γαράκιωμα θὰ ἀναπολῆς τὰς καλύβας τῶν πυκνοφύλλων δένδρων, τὰς ὁποίας τὰ μάτια μας ἐκτίχον τόσο φανταστικά... Τὺς ἐνθυμείσαι; Εἶγον πέσει στὴν μικρὰν λίμνην καὶ σὺ μὲ ἔσους ἔξω... Ἐροδοῦμεθα μὴπως μὰς περιπαίξου καὶ ἠνάψωμεν φωτὶν καὶ ἐστεγνώσαμεν τὰ ρούχα μας· πρὶν φθάσωμεν στὸ σπίτι... Ὁ Ἰερώνυμος ἐξέστασε τὰ πόδια μου μέσα στὰ δού τοῦ γεία, καὶ σὺ ἐγελοῦσες ὅταν ἔβλεπες τὰ μαλλιά μου κοληκίμενα ἀπὸ τὸ νερὸ, ποῦ μού εἶδιν μίαν κομικὴν μορφήν. Καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐκοψα τὴν παλαιὰν ὄρνυ ἐκλαίοντες τόσο πολὺ! Καὶ ὅταν ἐγὼ ἐκτύπων, ὁ Ἰερώνυμος ἐπειθὲ δὲν κατώρθωσε νὰ πάσῃ μίαν πεταλούδαν δι' ἐμὲ ἔγινεν ὀλοκόκινος ἀπὸ τὴν κόρασαν; Καὶ ὅταν ἀνέβηκα ἐπάνω στὴν μοραπέλιαν, μού ἔριπτες στὴν μύτην μου τὲς κοκκίνες τῆς μοραπέλλας. Καὶ τὸ ζωηρὸν ποῦ ἐπαίζαμε κοντὰ στὴν λίμνην μέσα σὲ τὸ κρῦ; Καὶ ὕστερα ποῦ ἐπηγαίναμεν κοντὰ στὴν πυρὰν καὶ οἱ τρεῖς ὅπου ὁ Ἰερώνυμος μὰς διηγείτο τὰς ἱστορίας καὶ τὰ παραμῦθια του...

«Τὰ ἐνθυμείσαι;

«Ὁ Ἰερώνυμος ἦτο ὁ περὶ γλυκὺς καὶ ὁ περὶ εὐγενικὸς ἀναμφιβόλος, διότι μικρὸς ἔχασε τὴν μητέρα του, λοιπὸν ἐγὼ τὸν ἐπροστάτευσά, μὲ ἦκουε σὲ κάθε

τι, σὺ δὲ πάντα αὐστηρὸς, γολερικὸς ἦθελες νὰ μού δίδῃς διαταγὰς ποῦ μὲ ἐταπεινῶναν πολὺ. Ἐν τούτοις καὶ μὲ σὲ ἤμην γλυκεῖα. Εἶμαι ἡ ἀρραβωνιαστικὴ σὰς καὶ τῶν δύο. Μ' ὄλον τὸν ἀνίσχυρον χαρακτῆρά σου καὶ τὴν ἐπιβάλλουσαν φυσιογνωμίαν σου, ἡγάπας πολὺ τὸν φίλον σου Ἰερώνυμον, διὰ νὰ μὴ κηρύξῃς φανερὰ ὅτι θὰ μὲ ὑπανδρεύθῃς καὶ νὰ εὐρεθῆς εἰς ἀντίθεσιν μ' αὐτόν. Εὐθὺς ἐδὲγῃς τὸ μέρος μου, τὴν πιθανότητα μίας ἐκλογῆς καὶ τὴν μέλλουσαν ἀνάγκην νὰ ὁμολογήσω πιθανόν ὅτι σὲ πρότιμὸ ἀπὸ τὸν φίλον σου. Ἐλεγε. «Ὁ ἀπορασία πλεόν». Καὶ ἐγὼ, ὅλη νεότης ἐνόησα πολὺ καλὰ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα ποῦ μού εἶδεν ἡ περίστασις αὐτὴ. Δὲν ἀπεφάσισα καθόλου, δὲν προστίμησα κανένα διὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ ὁ ἄσας καὶ μὲ βλάβῃ ὁ ἄλλος. Τὰ μικρὰ κορίτσια ἔγουν ἐναυστικὸν ἰδιορροβικὸν καὶ ζωηρὸν ὅταν ἀκίμη εἶναι σὲ μικρὰν ἡλικίαν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν μὴ λαχρῖα καταστρέφει. Δι' αὐτὸ ὅταν ἀνεμωρεῖτε διὰ τὸν μεγάλον πόλεμον, ἀγαπητοὶ μοι, δὲν ἤξευρα νὰ κλαίω χωρὶς νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι μού εἶπετε ὅτι κάποιος κύριος, οἱ Πέντε Κύκνοι, εἶπον στὴν ἐξτέλεσην των Λαυρεντίας, ὅπως διηγείτο ὁ Βαλζάκ. «Αὐτὴν ἐπιστορήν, Φανή, θέλεις νὰ ἀποσπασίωμεν...» Διότι οὐδέποτε ἔπαυσα καθ' ἑλπὴν τὴν διάρκειαν τῶσων ἐτῶν νὰ μὴ εἶμαι ἀρραβωνιαστικὴ καὶ τῶν δύο σὰς. Καὶ ἠσθάνθη διπλὴν φροντίδα, διπλοῦς πόνους, διπλὴν ἀνυσυλίαν... Ἄλλ' ὅταν τὸ ταχυδρομεῖον ἔρχεται μού δίδει καθημερινῶς εἰδήσεις, διότι Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπηρετεῖται σὲ ἴδιον συνταγμα καὶ ὅταν ὁ Ἰερώνυμος ἐπληγῶθη τόσο ἐπικινδύνως σὲ ἔτρεξες πρὸς βοήθειάν του νὰ τὸν παρηγορήσῃς, νὰ τοῦ δάσῃ τὴν πληγὴν καὶ τὸν φέρῃς σὲ νοσοκομεῖον ὅπου ἠγαγάσθῃς νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃς σὲς φροντίδας ξένων χειρῶν καὶ νὰ χωριθῆς ἀπ' αὐτόν ἵνα μεταθῆς σὺ στὴν γραμμὴν τοῦ πορῶς... Κατὰ τὰς ἑξ ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεώς σου, πιστεύω ὅτι ἐπεθύμησες νὰ μὲ ἴδῃς, νὰ ἐναγκαλιθῆς τὴν φίλην σου, τὴν σύστροπὸν σου τῆς γῆς καὶ τῆς αἰρίας... Ἡ ὅποια ἦτο εὐχαριστημένη νὰ σφίξῃ τὸ χερί σου καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν σου «Ἀγαπητέ μου, πότε θὰ ἴδω πάλιν τὴν ὠραίαν σου μορφήν; Μοῦ εἶπον ὅτι ἡ ὄψις μου ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεταί... Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι λυπηρὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ γίνω... Εἶμαι ἀληθινὰ μέσα σὲ μαύρον γύκα. Εὐτυχὸς ἡ Φανὴ δὲν μ' ἐγκαταλίπει, ἔλεπες αὐτὴ εἶναι τὸ φῶς μου».

«Καὶ κατόπιν εὐθυμα ὡσάν νὰ μὴ ἔξουσε σὲ τὸ κόσμον ἀληθινὰ ἠθέλησε νὰ μού ὁμιλήσῃ διὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας ποῦ παρήλθον, μὲ τὴν χαρὰν τῆς αὐτοθυσίας, διὰ τὴν ἀσυνείηστον ἀνδρείαν τῶν ἠρωϊκῶν σὰς ψυχῶν Ἡθέλῃσα νὰ κλαύσω, τὸν Ἰερώνυμον μου, καὶ πάλιν ἐκρατοῦσα τὰ δάκρυά μου, διότι πιθανόν νὰ ἤρκεσο καὶ νὰ μ' εὐρισκῃς χλωμῆν... Καὶ σὺ ἐγέλας. Ἄχ Φανὴ! ἐὰν ἐγνώριζες τὸ πρόσωπον ποῦ ὁμιλεῖ διὰ σὲ, διὰ τοῦς δύο μας μαζί! Δὲν ἡμπορεῖς νὰ αἰσθάνθῃς τὴν κατάστασίν μου τόσα ποῦ εἶμαι μόνη. Ὅχι μόνον

δεν έχω εκείνον τον Ίερώνυμον, αλλά δεν έχω το πᾶν που ώμίλουσε διὰ σέ, χάριν σου, ὑπὲρ σοῦ. Μ' εκείνον εἶχον μὲν οὐσιωτέραν ἰδιότητα σου, ποῦ μ' ἀρέσκει. Εἶμαι τόσον στενοχωρημένη καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ σκεφθῶ τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρόν μου. Καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα πάλῳ ἔξυπνοι νὰ ἀναπαριστῶμε τὴν εἰκόνα σου καὶ σκεφθῶμεν τὴν ψυχὴν σου...» Καὶ δὲν θέλω πλέον νὰ κλαίω τὸν Ίερώνυμον, Γιάννη μου, ἐπειδὴ ἄκουσά τις συμβουλίας σου. Αὐτὸ μὲ συγκινεῖ, ποῦ παράστασεν τὴν καρδίαν καὶ σίσθανομαι πόσον μ' ἀγαπᾷς. Διὰ νὰ γίνω εὐτυχὴς θὰ ὑποφέρω τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπην σου, ποῦ ἤξευρες τὴν αἰτίαν, ἀγαπητέ μου, μεγάλε μου φίλε, μικρὴ καλέ μου Γιάννη.

«Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ὁ Ίερώνυμος ἐκαλλιέργησεν πάντοτε, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὴν ἀνάμνησίν σου διὰ νὰ περῶμεν τὰς ὥρας τῆς μονοτονίας μας καὶ τῆς στενοχωρίας μᾶς. Μοῦ διηγήθη μὲν ἱστορίαν τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν εἶπες... ἤξευρες, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τοῦ ἔραρος ὅπου τὸ Σύνταγμα σου ἔπρε, σπῆτι μὲ σπῆτι τὸ γυροῖν Α... ὅπου ἦτο ὑπογραφεύμενος νὰ ὑπερασπισθῆς ἐναντίον τῶν Οὐνῶν ποῦ ἦσαν κρυμμένοι στὰ σπήλαια ἢ μέσα στὰ εἰρηια τῶν οἰκίων ποῦ ἔμεναν. Καὶ ἡ ἐπιθεσις ἐτελείετο νικηφόρος, γαρούμενη, πῶς ἐσπρώξες τὴν θύραν ἐνὸς κήπου, μὲ τὸν Ίερώνυμον καὶ μερικὸς ἄλλους στρατιώτας, καὶ εὐρέθητε μέσα σ' ἓνα ὄραϊον κῆπον ἀπ' ἄθνη.

«Αἰσθάνομαι ἀκόμη τὴν μωροδίαν τῶν, μ' εἶπεν ὁ Ίερώνυμος, ὅτι τὰ ἀίσθησιμα πάντοτε, ἕως ὅτου ἀποθάνω. Ἦτο ὥρσιον τρυφερόν καὶ θαυμάσιον, ἕνας νεαρός στρατιώτης ἀκόμη μὲ τὰ χέρια ἀκαταμάχιστα νὰ πέση κάτω στὰ ἄθνη καὶ νὰ κλάη ὡς ἄνθρωπος πικρὸς!

«Καὶ ἔλοι μας, ἀφοῦ ἀνεπνεύσαμεν τὸν μωροῦδᾶτον, ἄρα, καὶ ἐξητήσαμεν συγγνώμην ἀπὸ τὰ λούλουδα ποῦ τοὺς ἐταράχθησαν τὴν ἡσυχίαν, ἠρθάνθημεν μὲν ἡ ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ εἴπωμεν σ' ἄλλα τὰ ἄθνη τοῦ κήπου. «Διὰ σᾶς, ἐκοιτώσαμεν, διὰ σᾶς, διὰ τὴν ὠραϊότητα σᾶς, διὰ τὴν ὀρατοτέτηά σου, διὰ νὰ σᾶς σώσωμεν, στὴν γῆν, ὦ! στὴν γλυκεῖάν γῆν, ὦ! ἄνθος, ἄνοιξις τῆς Γαλλίας, ὦ! ἀνθισμένοι τόποι διὰ σᾶς, διὰ τὴν ζωὴν σᾶς πολεμουμένη...» «Καὶ γελῶντες μὲ τὰ μπουκέτα ἄσπρα, κόκκινα, λιλά ἐκάμναμεν στεφάνια, εὐθῆμοι. Ἐσκηπτήσαμεν μὲ λούλουδα στὴν κεφαλὴν καὶ τὰς μάσχαλας καὶ ὁ Γιάννης ἀπάτησεν δικαίως ἐνῶ ἐσκηπτόμεθα λέγων: «Αὐτοὺς τοὺς πανσέδες, τὰ ὄραϊα αὐτὰ ἄθνη, πρέπει: νὰ τὰ προσφέρωμεν στὴν Φωνήν...»

Ἦτο ἡ τελευταία φορὰ Γιάννη μου, ποῦ μοῦ ὠμίλησεν ὁ Ίερώνυμος διὰ τὸν πῆλμον καὶ ἄλλα τὰ ἐπεισοδία ποῦ σᾶς συνέβησαν μαζί. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ χειρουργοῦ ποῦ τοῦ ἔδωκεν ἓνα σωρὸν ὑποσχέσεις δὲν ἐπρόφρασε ἄλλας λέξεις παρὰ μόνον «Υπομονή, προσοχή, πῆλμον ἢ ποτὶ ἀγάθ». Ἐφαίνετο πῶς ὁ ἀπέβησθε κατόπι του γιὰ νὰ κλείσῃ ὄλας τὰς γλυκεῖας ἀνάμνησεις.

Καὶ δὲν μὲ ὠμίλησεν πλέον. Δὲν μοῦ ὠμίλησεν διὰ ἄλλο τι παρὰ διὰ τὸ πάρον τοῦ «Μιράζ», τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας, καὶ τὰς ὥρας τοῦ θέρους ὅπου ἐθεμβούσαν αἱ πεταλοῦδιαι στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ αἱ μέλισσαι ἐτριφυροῦσαν τὰ λουλούδια διὰ τὸ μέλι. Ὡ! γλυκεῖαι καὶ ἄγναι ἀνάμνησεις βαθεῖα ριζωμέναι στὴν

ψυχῆν! Ἡμέραι γεμάται ζωῆν, ἀθωότητα, ἀγάπην ὡ Γιάννη μου! Διὰ τὸ παρελθόν ὠμίλουσε ὅπου ἤμην ἐγὼ ὁ ἡλιός σου. Δὲν τὸ ἔλεγες αὐτὸ δι' ἐμέ;

Ἐκατάλαβες μεγάλε μου, γενναίε μου Γιάννη; Ὁ Ίερώνυμος ἐτυφλώθη. Ἡ μεγάλη προσπάθεια τοῦ χειρουργοῦ ἀπέβη εἰς μάτην, τὰ ἱατρικὰ δὲν ὠφέλησαν, τὸ μοιρῶν τέλος ἐνέσκηψεν... Δὲν θὰ βλέπῃ πλέον τὸ Φῶς, τὴν Γῆν, τὸν Οὐρανόν, τὰ πράγματα ποῦ τὸν περικυκλῶσον, ποῦ ἄλλασσον διαρκῶς στὴν γῆν τὰ γωσφᾶρα μὲ τὰ χρώματα, καὶ τὰ ζωρὰ πρόσωπα... Δὲν θὰ ἤμπορῃ πλέον νὰ ἀναπολῇ ἐκεῖνα ποῦ ἤγαπα καὶ ἐγνώρισε. Δὲν θὰ θέλῃ νὰ διατηρῇ ἀναμνήσεις διὰ τὸν κόσμον. Δι' αὐτὸ, βλέπει, πρέπει νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείπω...

«Πρέπει νὰ εἶμαι κοντὰ του, νὰ τοῦ διατηρῶ τὴν εὐλόγα τῶν ἀνάμνησεων, νὰ τὸν φυλάττω ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν καταστροφήν. Ὁ Γιάννη μου, νὰ τοῦ δίδω ἀναλαμπὰς ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μου μάτια, ἀπὸ ζεστὴν φωτιάν τῆς καρδίας μου. Καταλαμβάνεις, δὲν θὰ ἴδῃ πλέον τὸ πρόσωπόν μου ὅπως δὲν ἴδῃ τὸ ἰδικόν σου ὅπως δὲν ἔλπει: τὴν καρδίαν του, τὴν ἰδικήν μας. Ὁ θὸ εἶναι φυσικὴν νὰ μὰς ἀγαπᾷ παντοτινὰ καὶ ἡμεῖς νὰ τὸν σέβωμεθα, νὰ τὸν ἐκτιμῶμεν ὡς ἦρωα.

«Γιάννη μου...
«Γιάννη μου, καταλαμβάνεις... ἤξευρω τὴν καλοσύνην σου, τὴν ἀγάπην σου ποῦ ἔχεις δι' ἐμέ. Λοιπὸν πρέπει νὰ ἐνοήσῃς καλὰ τι ἀποραξίσεις...
«Ἀπερξίσεις... δὲν εἶνε ἔτσι;

— Δὲν πρέπει νὰ μὲ λησμονήσῃς, Γιάννη μου, πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς καθὼς ἀδελφὴν σου, ἀγαπημένην, καθὼς μὴν ποῦ δὲ κάμνει εὐτυχῆ.

«Λοιπὸν, ἴδου ποῦ εἶπον πράγματα ποῦ μοῦ ἐφαίνοντο ἀδύνατον νὰ εἴπω... Ἔννοεῖς, ἐγὼ ἤνθησα ὄλα... δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ σ' ἀρέσω νὰ πιστεύσῃς... λοιπὸν τὸ ἐννοεῖς. Ναί λοιποῦμαι ποτὶ. Αὐτοῦμαι δι' αὐτὸ καὶ θὰ λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερο ἐνν ἤμποροῦσα νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἤθελες. Ἄγ δὲν πρέπει πλέον νὰ παρακλιῶ... Συγγωρήσῃ με. Θέλεις; Ἤμπορῶ νὰ κάμω ἄλλως πως. Γνωρίζεις καλὰ ὅτι εἶναι ἀδύνατον... ἐγὼ καταλαβάνω ὅτι μὲ δικαιολογεῖς... Χαῖρε Γιάννη μου, ἀγκαλιάσέ με, ὅπως ὅταν ἤμην μικρὰ. Χαῖρε... Χαῖρε...»

A. K. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

Κάθε στάδιον ἔχει τοὺς ζηλωτάς του, οἱ ὅποιοι τὸ περιστοιχίζου. Οὐδὲ μία ἐξουσία ὑπάρχει μὴ ἔχουσα τοὺς φθοροφύρους, οὐδεμία δὲ τύχη μὴ ἔχουσα τοὺς φθοροφύρους τῆς.

ΟΥΓΚΟ

Ἐνόσω ὁ καλλιτέχνης διασκεδάζει τοὺς ἄλλους ἀπῶς μὲ τὴν τέχνην του, φαίνεται ὅαν δοῦλος τοῦ κοινού καὶ μόνον διὰν δημοσιοποίησιν τὴν ὄραϊον, ἀληθές, ἔξοχον, ἴσταναι ὑπεράνω του.

ΦΟΝ ΧΙΛΛΕΡ

Ἡ λευκότης τῆς ψυχῆς τῶν νεανίδων, ἡ ἐκ νεοχρότητος καὶ φαιδρότητος συγκινημένη, ὁμοιάζει πρὸς τὴν χιόνια ἀναλύεται καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅστις εἶνε ὁ ἡλιός τῆς.

ΤΑ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΑ

(Συνέχεια)

Ἐν ἐκάστῳ σταθμῷ ὁ εὐσεβὴς διαβάτης ἔχει πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐν οσαπὸν κατοικητήριον ἁγίου τῆς Ἀδωλφίδος φάλαγγος· πανταχοῦ τὸ περιβάλλον ἀναδίδει ὁσμὴν καὶ ἄρωμα ἀγάπης ἀπὸ τοῦ ἐρημητηρίου τοῦ Ἀθωνίτου Πέτρου, τοῦ ἀποτὸ ἀνιχνευτοῦ τῆς ἐρήμου διασφίρει τὸ σπήλαιον, ἔτερον ἐρημοπολίτου, τοῦ μωροβλήτου Νεῖλου, ὅστις ἐντὸς τῆς ὁπῆς ἐκείνης ἀπὸ τοῦ Ἰλλυριώδους καὶ ἀποκρήνιμον ὕψους, ὡς ἀπὸ οὐρανιας σκοπιάς, προσηφένετο τὰ μέλλοντα συμβῆναι ἐν Ἁγίῳ Ὁρει. Βαθεῖαν καὶ φοβεράν, ὡς τὸν λάκκον τῶν λεόντων φάραγγα παρακαίμποντες, ἔχομεν ἐνόπιον τὰ **Καυσοκαλύβια** ἐπὶ ἡλιοκαίων ὄντως καὶ ἀποκαρῆμιμον βράχον κεκαλυμμένον ὑπὸ ζωηρᾶς καὶ ἁγίας βλαστίσσεως. Τὸ ὄνομα ὁ χῶρος οὗτος ἔλαβεν ἀπὸ 400 περίπου ἐτῶν ἀπὸ τοῦ Ἁγ. Μαξίμου, τοῦ νέου προφήτου, ὅστις ἀσκήσεως ἔνεκεν ἔκαμε καὶ πάλιν ἀνοικοδομῆσαι τὴν πενήραον κελύβην του, καὶ ὅστις, ἀποστείλων τῷ Αὐτοκράτορι Ἰωάννῃ τῷ Καντακουζηνῷ δίπυρον, κρόμιμον καὶ σκόροδον, τὸ προσφιλές τῶν ἀσκητῶν ἔδεσματολόγιον, προσηφένετο, ὅτι ἀντι τούτων θὰ ἀντιλήσῃσιν τὴν βασιλικὴν ἀβροδίατον τροφίαν γινόμενος μοναχός, ὅπερ καὶ ἐπραγματοποιήθη. Ἡ Σάχη, ὁμοῦ ἐπεριφρονημένη ἐκατέροθεν διὰ τῶν ὑπερκαμμένων βραχωδῶν σειρῶν, ἔχει ἀτόπιον διέξοδον πρὸς τὴν ἀγριαυνοῦσαν θάλασσαν, καὶ ὑπερθεν Ἰλλυριώδη ἀνοδὸν πρὸς τὸν ὑψηλόν Ἄθωνα, ὅστις ἐνταῦθα προβάλλει τὴν κοιλίαν κεφαλὴν, ὡς τὸ Ἀραράθ ὑπεράνω τῶν ὕδατων, φέρον ὅμως ἀντὶ αἰβοτοῦ τὸν ναὸν τοῦ Σωτήρος. Ἐπὶ τῶν πλευρῶν δύο τμημάτων χωριζόμενον διὰ χερμαῖον πλαισιούται ἀνομιλῶς σκοροπιόμεναι ὡς γεωλογικὰ πετρώματα 40 Καλύβια, ὑποβασταζόμεναι ὑπὸ λιθοκίστων ἀλλεπαλλήλων ἀντήσεων, αἵτινες μετεωρίζουσι τὸ βλέμμα τοῦ παραπλέοντος τὴν ἀπορρογὰ ἐκείνην παρὰ τὴν θαλαττῶν, ἐκπληροσμένον διὰ τὴν αὐταπαρησίαν καὶ καταδίχην τῶν ἀνθρώπων τῶν διαβιούντων ἐπὶ τῶν λευκῶν ἐκείνων φαλακῶν. Ὁ ὀφθαλμικός οὗτος συναισθησμός ἀνάγει τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν Ἁγιον Ἀκάσιον, ἐκ τοῦ ἀγμῶσιν τοῦ ὁποίου ὑδρεύεται ἡ Σάχη, ἀμύσσαντα ποτὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰη' αἰῶνος· εἶναι τερπνὸν καὶ μοναδικὸν ἐνδιαίτημα τῆς κατὰ Θεὸν φιλοσοφίας διὰ τοὺς ἱεροπρεπῶς τὰς ἐκείνων δεικνύσας, κατὰ Φίλων, κατασκευάζειν ἀξιούσας. Νεκρικὴ πανταχοῦ ἐξελιούται σιωπὴ. Τὰ πᾶθη σγῶσι καὶ μόνον ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ πρὸς νεκροφρονεῖς τοὺς πάθειαν. Ἡ ὕλη δὲν ἔχει πλέον ἐνταῦθα τὴν μαγευτικὴν δύναμιν, τὸ δέλεον καὶ ἡ ἀπάτη πίπτει, κόσμος καὶ κομποκατῆρος ἐπὶ τῆς ἐξήσεως τοῦ πνεύματος ἐκμηδενίζονται καὶ ὁ θνητὸς ἀναφρονῶν μετὰ τοῦ Προφητάντατος «ὡς ἀγαπητὰ τὰ σηνώματά σου, Κύριε! ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αἰτάς τοῦ Κυρίου», σπευθεῖ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ἀθανάτου πατρός. Ὅποια ἀπολαύσεις, ὅποια ἔκστασις, ὅταν ἐν μέσω νυκτὶ ἡ φύσις κομμάτια ὑπὸ τὸ χυσοφάει τῆς οὐρανιας φέγγος τὸ νῆδμον, καὶ ἡ τρομώδης μόνον φωνὴ τοῦ ἡχηροῦ σημάτων διαταράσσει τὴν νεκρὴν ἐκείνην σιγὴν καλὸν διὰ τῆς εὐσεβῆς ἀσκησίας εἰς προσευχὴν, καὶ μόνον ἡ καταλυτικὴ βοῆ καὶ τὸ θεσπέσιον μελωδία τῆς ἱερᾶς ὑμνοδίας,

ὡς θυμίαμα εὐπροσδεκτον κατευθύνεται πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ πέλιος ὁ περικαλύπτων τὴν θεῖαν οὐσίαν ἀνασφύεται καὶ ὁ εὐδαίμων θνητός ὁμιλεῖ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός! δικαίως ἄρα «τοῖς ἐρημικοῖς μακαριῶ ζωὴ ἐστὶ δεῖκρ ἔσθρι πτερομένη!».

Ἀπλὴ ἐπίσκεψις πείθει ἕκαστον περὶ τῆς καταστάσεως τῶν διαβιούντων ἐνταῦθα μοναχῶν ὅτινες διασώζουσι ἐπακρυφῶς τὰ ἀρχέγονα ἐκεῖνα συστήματα τῆς Νιτριάς καὶ τῶν Γαβρονῶν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς ἀρχέγονου ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἢν ζωηρᾶς ἐκδέξει ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουστίνος, ὡς καὶ ἡ λέξις «Κυριακόν», ὡς ὀνομάζεται ἐνταῦθα ὁ καθεδρόκῳς ναός, δηλοῖ. Τὸ σύμβολον εἶναι «προσευχὴ καὶ ἐργασία» ἐστὶ δὲ γνωστὸν, ἔγραφε πρὸ 140 ἐτῶν ὁ Μακ. Τριγώνης, «ὅτι οἱ πατέρες ὅπου ἡσυχάζουσι εἰς ὄλας τὰς Σάχτας ζωστὶ ζωὴν δοῖαν καὶ πάντα ἀτάσχηον, ἐργαζόμενοι τὰς ἰδίας χερσὶ, καὶ ἀπὸ τὰ ἐργασίᾳ τὸν μὲ κόπον πόλιν καὶ στοινογάιον ἐνγάζοντες τὴν καθημερινὴν τροφὴν χωρὶς νὰ βαρύνουσι καὶ νὰ περιορίζουσι κανένα καὶ ἡσυχάζοντες πάντοτε εἰς τὴν ἡσυχίαν των». Ἡ δραστηριότης καὶ φιλοπονία ἔδωκε θάλλουσαν ζωὴν εἰς τὸν λευκὸν σφόδρετερον ἐκείνον, ὅθεν ποῖν ἤκουε τις μόνον «νυκτοκόραος ἐρημολόγιον θήνον». Ἡ φλίσσος σκαπτήν καὶ τὸ βαρὸ σίδηρον μετὰ τῆς πυριτῶδος ἐξετόπισαν ὀγκώδεις βράχους καὶ τὰ χαινίονα ἐκεῖνα κοιλώματα ἐπιηρόδησαν ἐριφύλου γῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας θάλαττα ἴδη ἢ κατάραπος εἶλαι μετὰ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, τῆς συκῆς, ἦτις διὰ τῶν ὄραϊον ἱσχυρῶν κατεργαζοῦνται τὸν λάφυρον τῶν νηστευτῶν κατὰ τὴν Μ. Τεσσαροκοστήν, ἐκεῖ τὸ ἱερὸν τὸν Διονύσου δένδρον, ἢ πλατυφύλλος ἄμπελος μεγαλοπρεπῶς περιέλλοι ἐαυτὴν ἐπὶ τὸν βράχον καὶ τῶν «ραββιτών», ἐκεῖ ἡ ἀμυγδαλὴ ἡ λευγεμονοῦσα τοῦ ἔραρος νύμφη, εὐρίσκει προσφοροῦσάντων ἑδωφῶν, ὡς καὶ πᾶν εἶδος ἐσπεριδοειδῶν καὶ ἑδωδίων καρπῶν, ἢ μόνη παρηγορία τῶν ἀσκητῶν ἐν τῇ τραγείᾳ καὶ ἔρηρᾳ ἐκείνῃ ἐρήμῳ, σὺν τῷ σκόροδῳ καὶ τῷ κρομμύφῳ τοῦ Ἁγ. Μαξίμου. Ἀπαντῶμεν ἴδη εἰς τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνα κηπάκια γεώμηλα, χυνοῦς καὶ τὴν περιώνυμον φωνήν, ἦτις διὰ τοὺς ἀσκητὰς ἀξίζει πλέον ἢ τὰ προτόνια τοῦ Ἡσαῖ, ἀποτελεῖ τὸ πᾶν μετὰ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, καὶ οἶμ μόνον τῆς Μῆς. Παρασκευῆς τὸ ἔδεσμα, κατὰ τὸ ἑδωδολόγιον τῶν Ἀθηναίων. Ὅντως «δεινὸν ὁ ἀνθρώπος καὶ οὐδὲν δεινότερον ἀνθρώπου πτελεῖ» καὶ εἰς τὰς πέτρας κάμνει νὰ φρυγῶν ἄρτον! Ἡ ἔρηρᾳ καὶ ἄγονος ἐρημὸς θαυμασίως γλοάζει, καὶ ὅσω ὁ Θεσπτης Μωϊσθῆς ἐξήγαγον ἐκ τῆς πέρας ὕδωρ, οὕτως καὶ οἱ θαυμαῖοι ἀσκητὰ ἐξήγαγον πλουσίαν φρυγὴν ζωὴν ἐκ τῶν βράχων καὶ τὰ Καυσοκαλύβια τοῦ ἁγίου Μαξίμου ἐγένοντο ἀληθῶς **Χλωροκαλύβια**.

1) Δικαίως καὶ ὁ ἀββάς Μοκάριος εἰσέταττε τῷ ἐαυτῷ νῦν λέγον «μὴ κατέλιψεν τὸν οὐρανόν, ἔχει ἐκεῖ ἀγγέλους, ἀραγγέλους, τὰς ἀπο δυνάμεις, τοῦ Θεοῦ τῶν ὁλων μὴ κατέλιψ ὑπόκατο τοῦ οὐρανοῦ.»

μικρόν ἀλλὰ τερπνὸν περιβαλάει εἰς τὸ «Περὶ τῆς Παναγίας». Πού εἶσαι εὐλογημένη Ροῖδη καὶ ὀλι-
σθῆς με χαλιβδίνου καὶ δεγγάρου κλιμαίου ἐκ τῶν
ἐργοστασίων τοῦ Σιῆθ, οὐκὶ διὰ τὴν ἐξιστορήσῃς τὰ
ἀόρητα θέματα περὶ τῶν τῆς Δύσεως μοναχῶν, ἃ
οὐκ ἐξὸν λέγειν, ἀλλὰ τὰ ἐκείσεως μετὰ τὸν δαμόνιον
τάλαντον σου τῶν Ἑλλήνων ἀσκητῶν τὰ ἐπαθλα!
οἵτινες οὐδέποτε δυστυχῶς ἐγένοντο ὑποκειμενον με-
λέτης τῶν Ἑλλήνων λογίων.

Ἄλλὰ προχωρήσωμεν καὶ περαιτέρω, εἰσελθόμεν
ἐντὸς τῆς ἀσκητικῆς καλύβης: εἶναι τύπος ἀρχαίου
ἀπεριτοῦ χριστιανικοῦ οἴκου, μετὰ 2-5 ἀνηθῶς
μικρῶν κοιτῶνων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσογείων,
σὺν τῷ ἀπαράτητῳ παρεκκλησίῳ. Πολλοὶ τῶν Κα-
λυβῶν, ὅταν εἶναι παρεκκλησίαι σπηλαίων, εἶναι ὁμοίαι
πρὸς ἀρχαίας κατακόμβας, ἐνθα καταφεύγουσιν οἱ
οὐσιώτατοι ἀσκηταὶ οὐκὶ διὰ τὸν φόβον τῶν δικατῶν
τῆς Πίσσεως, ἀλλὰ διὰ τὸν πειρασμὸν τοῦ κόσμου.
Ἡ συνοδία ἐκάστης Καλύβης στανίως ὑπερβαίνει τὸν
ἀριθμὸν 5, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δαπόντης ἐδαυίμας τὸν
Λεβριον Παῖσιον, ὅστις εἶναι ὁ κτήτωρ τοῦ λαμπροῦ
παρεκκλησίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅτι ἔχει εἰς
τὸ κελὶ τὸν ὡς δέκα κελουήθους, ὅπου ἄλλος κελ-
λιότης δὲν ἀξιόθμικε. Τὸ κομμοσχοίνιον ἐνταῦθα
ἀντικαθιστᾷ ὡς τὸ πᾶν ἐν τῇ προσευχῇ, εἰς ἣν δια-
τελοῦσιν οἱ ἀσκηταὶ ἰσάμενοι τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς
καὶ μέρος τῆς ἡμέρας, τὰς ἐραῶς ψαλμοδίας, διὰ καὶ
ἐλυπεῖτο ὁ παρὰ Παλαδίῳ ἐκείνος ὑποτακτικὸς εἰδὼν
ἐν Ἀλεξανδροῖα τὰ τάγματα τῆς Ἐκκλησίας πῶς ψαλ-
λουσιν» ἐν τῇ ἐρήμῳ οὔτε κανόνας οὔτε τροπά-
ρια ἐψάλλον, ἀλλ' ὁ αὐτοῦτος αὐτοῦ Ἀββᾶς θεοῶν

τὸ κομμοσχοίνιον, ὡς τὴν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
ῥηθεῖσαν στερᾶν τροφήν «Ποῖα κατάνυξις; Ἐπε-
ποια δάκρυα τίκονται ἐκ τῶν τροπαρίων, ὅτε ἐν ἐκ-
κλησίᾳ τις ἴσταται, ἢ ἐν κελίῳ, καὶ ὑφοῖ τὴν φωνὴν
αὐτοῦ ὡς οἱ βόες... καὶ γὰρ οὐκ ἐξήλθον οἱ μοναχοὶ ἐν
τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ. Ἦνα παρίστανται τῷ Θεῷ καὶ μετε-
ορίζονται, καὶ μελωδῶσιν ᾠδαίματα, καὶ ῥυθμίζουσιν
ἴηχους, καὶ σείσου χεῖρας καὶ μεταφέρουσι πόδας, ἀλλ'
ἄφειλομεν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ τρώμῳ, δάκρυσι τε καὶ
στεναγμαῖσι μετὰ εὐλαβίᾳ καὶ εὐκατανύκτου καὶ με-
τρίας, καὶ ταπεινῆς φωνῆς, τὰς προσευχὰς τῷ Θεῷ
προσφέρειν». τὸ κομμοσχοίνιον! τὸ φοβερόν κατὰ
δαμόνων καὶ ἀτήτητον ὄπλον, εἰς ἕκαστον κόμνον
τοῦ ὄπου οἱ ὁ μοναχὸς ἐκπέμπει καὶ βαθὴν ἀναστε-
ναγμὸν διὰ τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ καὶ ἐν ἐκάστη ἀναποῆ
τὴν ὑποκάδιον καὶ θανάτουρῶν εἰρήν Ἐκῆρις,
Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱὸ τοῦ Θεοῦ ἐξῆσόν με τὸν ἁμαρ-
τωλόν», ἐκλήρωσεν οὕτω κατὰ γράμμα τὸ τοῦ Θεολό-
γου Γρηγορίου «μνημονεύον Θεοῦ μάλλον ἢ ἀνα-
πνευστόν». Τὸ ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι καὶ ἡ με-
λέτη τοῦ θανάτου, οὗ τὰ σύμβολα φέρει ἐπὶ τοῦ σχή-
ματος ἢ πολυσταυρίῳ ὁ μοναχὸς, εἶναι ὁ ἐκπιούσιος
πνευματικὸς ἄρτος. Ἄλλὰ κατὰ τὸ Γεροντικὸν ἀψυγῆ
νῆψε ἵνα κληρονομήσῃς, καὶ σῶμα ἔγχεσαι ἵνα τρο-
φῆς». Μετὰ τὸ παρεκκλησίον, τὴν ἱερὰν ἐστίαν ἐνθα
ἀβρεστον μετὰ τῆς κωνδύλας διατριεταὶ καθυερμονῶν
τὸ πῦρ τῆς ἐνοβείας, ἃς ἐπισκευθόμεν καὶ τὸ ἐργα-
στήριον τοῦ ἀσκητοῦ τὸ non sine τῆς Καλύβης, ἐνθα
ἐργόχειρα παντοειδῆ καὶ καλλιτεχνικά χειροτεχνήματα,
τοσοῦτον μικροσκοπικά, ὅσον δύναται νὰ δυσποιστήσῃ
τις πρὸς στιγμήν, ἐάν εἶναι ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων.
(Ἀκολουθεῖ) ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΔΑΥΡΩΤΗΣ

1) Καὶ πράγματι ὁ συνδυασμὸς ἀμφοτέρων εἶναι τὸ τέ-
λειον «Καὶ μὲν ἔλεγεν ὁ Μέγας Ἀντώνιος φανεῖς Γρη-
γορίῳ τῷ Παλαμῷ καὶ ἡ κατ' ἴσχυριν τοῦ τοῦ προσευχῆ,
τῆς ψυχῆς τε τὸ ὀπτικὸν ἀπομίμνησκα καὶ τῆς τῶν ἀπορη-

των ἀποκαλύψεως ἄξιόδοξα θεός, ἀναγκαῖον δὲ ἐν καιρῷ καὶ
τὸ συνέσαι τι καὶ συγκοινωνεῖν εὐχῆς τε καὶ ψαλμοδίας...»
Φιλοθέου Ἐγκόμιον εἰς Παλαμῷ ἐκδ. Ἱεροσολύμων σ. 18'

ΑἶΙΑ ΚΑΙ ΑἶΙΩΜΑ

Soyons nous-mêmes; c'est le seul
moyen d'être quelqu'un.
G. Larroumet

Ἐπεσεφόθη ἡμέραν τινὰ τὸν ἀείμνηστον καὶ ἀγα-
πτόν μου φίλον Εὐαγγέριον Θεολόγον ἐν τῷ λιτῷ σπου-
δαστῆριον τοῦ. Ἡμεῖθα ἐκεῖ οἱ δύο μόνον συνομιλοῦν-
τες περὶ διαφόρων πραγμάτων, ὅτε ἐκρούσθη διὰ ράβ-
δου ἐξώθεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὑψηλὸς τις καὶ εὐτρα-
φῆς κύριος με μύστην ἐνδυμασίας, ὅστις, προσχωρήσας
πρὸς τὸν Θεολόγον, τὸν ἐχαίρετῆς με φιλόφρον ἦθος,
ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος οικειότητος συνήθους εἰς τοὺς
πλεῖστον τῶν ἀπαιδευτῶν πλουσίον, ὅτινες, ἀναστρε-
φόμενοι κατ' ἐπαγγελίαν πρὸς κατωτέρους τὴν κοινωνι-
κὴν τάξιν ἀνθρώπων, ἔλαβον τὴν ἔξιν τοῦ δίδειν δια-
ταγὰς καὶ δεχέσθαι μόνον παρακλήσεις καὶ κολακί-
ατικὰ φιλοσοφήματα. Διὰ τοῦτο οὔτε ἀφῆρεσε τὸν πῖ-
λόν του εἰσελθῶν, οὔτε ἐφρόντισε νὰ καθαρῶσιν τὰ λα-
σπῶδη ὑπόδημά του ὡς τῆς θύρας, ἀλλὰ μετέφερε
τὴν λάμπην τῆς ὁδοῦ εἰς τὸ καθαρὸν δάπεδον τοῦ σπου-
δαστῆριον.

— Καλημέρα, φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Θεολόγον,
ρίψας πρὸς ἐμὲ βλέμμα, τὸ ὅπου ἐσήμαιναν ὅτι δὲν
τὸν ἠγάπατε ἢ παρουσία μου.

— Καλημέρα, κύριε Γούρνα, ἀπήνησεν ὁ Θεολό-
γος ἐγερθεὶς καὶ λαμβάνων τὴν τεταμένην χεῖρα τοῦ
ἐπισκέπτου. Καλῶς ἤλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας. Δότε μοι
τὴν ἄδειαν νὰ σὰς παρουσιάσω καὶ νὰ σὰς γνωρίσω τὸν
ἐδῶ ἐπιστήμιον φίλον μου.

Εἶπε τὸ ὄνομα καὶ ἐπαγγελά μου, σπλαγχεῖς δὲ
πρὸς ἐμὲ προσέθηκεν:

— Εἶναι ὁ κ. Εὐρωπαϊκὸς Γούρνας συμπολίτης μου
καὶ ἐργοστασιάρχης εἰς τὴν Γ. τῆς Ἀνατολῆς, ὅστις
παραπέμπει ἔδω.

Ἐχρησιθεύθημεν κατὰ τὸν ἀρῆθ καὶ τετριμμένον
τρόπον καὶ ὁ Γούρνας ἐκάθισε.

— Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ Θεολόγος,
νὰ μοῦ εἰπῆτε ἐλευθέρως ὅτι ἐπιθυμεῖτε.

Ὁ Γούρνας ἐρρίψεν ἐπ' ἐμοῦ ταχὺ πλάγιον βλέμμα
σημαῖνον ὅτι τὸν ἠνώχλει ἢ ἐκεῖ παρουσία μου, ἀλλ'
ὁ Θεολόγος, ἀντιληφθεὶς τοῦτο.

— Ὁ, εἶπε, τὸν κ. Φ. καὶ ἐμὲ πρέπει νὰ μάς
θεωρῆτε ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Εἶναι ἄλλος ἐγώ.
Ἐνθ' ἐγὼ ἠγέρθην ὅπως ἀποσυρθῶ, ὁ Θεολό-
γος ἀρπάσας τὴν χεῖρά μου καὶ ἠνάγκασε νὰ μείνω.

— Φίλε Θεολόγε, ἤρτισε λέγων ὁ Γούρνας, ὡς
πατριώτης, ἦλθα νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χεῖριν, ἢ ὅποια
εἶμαι βέβαιος ὅτι περὶ ἀπὸ τὸ χεῖρι σου, διότι ἐσὺ
ἐδῶ ἔχεις πολλοὺς ἰσχυροὺς φίλους; ὑπουργοῦς, θου-
λευτὰς καὶ κομματάρχους καὶ, γωρὶς νὰ σὲ κολακεύσω,
ἢ θέλησῃς σου ἔχει μεγάλην δύναμιν.

— Ἀρετε, ἀγαπητέ, αὐτὰ τὰ προοίμια, εἶπεν ὁ
Θεολόγος μειδιῶν, καὶ εἰσέθετε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν
οὐσίαν.

— Ἐγὼ, καθὼς ἔξερες, εἶπεν ὁ Γούρνας, τότε μό-
λις ἀποστάσας τὴν ἀποκαλύθη τὴν κεφαλήν, ἔγω ἐνα
μεγάλῳ αὐτοῦργεῖον εἰς τὴν Τ. με 33 ἐργάτας. Εἶμαι
ὕψους Ἑλλήν καὶ πολὺ εὐσπλήντος ἐκεῖ. Δὲν τὸ
λέγω διὰ νὰ καυχῆθῶ, ἀλλ' ἡ βιομηχανία μου ἔχει
κἀποια ἀξίαν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Θεολόγος.
— Λοιπὸν εἶναι καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐκεῖ, καὶ ὁ
Πρόξενός μας εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀνίκανος χωρὶς καμ-
μίαν ἀξίαν καὶ ζήπασιμῶν ἄλλο νὰ σοῦ τὸ λέγω καὶ
ἄλλο νὰ τὸ ἰδῆς. Εἶναι καὶ ἕμπορος, καὶ μετὰ τὸ ἀξίωμα,
ποῦ ἔχει, κτταπέσει τοὺς ἄλλους, κερδίζει χρήματα
καὶ κἀμνε ὅτι θέλει. Οἱ Ἕλληνες ἐκεῖ ἐχωρήθησαν
ἐξ αἰτίας τοῦ εἰς δύο κόμματα: εἰς Προξενικούς καὶ
Ἀντιπροξενικούς, καὶ οἱ Προξενικοὶ ἔχουν ὅλα τὰ δι-
καιώματα, οἱ δὲ Ἀντιπροξενικοὶ μόνον ὑποχρεώσεις.
Ὁ Πρόξενός μας κατῶρθωσε μετὰ τὰ μέσα ποῦ ἔχει ἐδῶ
εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅχι μόνον νὰ ἔχη αὐτὸς παράσημον
ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ παράσημα εἰς ἄλλους τοὺς φίλους του.
Ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς περιφρονεῖ. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ
κατῆνετος πλεόν ἀνοπόφορον καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ παύσῃ,
διότι καὶ οἱ ἐκεῖ ἔξενοι, καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι, ἐμπαί-
ζου τὴν Ἑλλάδα με τοὺς τοιοῦτους Πρόξενους τῆς.

— Καὶ σεις, κύριε Γούρνα, προξενικός εἶσθε ἢ
ἀντιπροξενικός; ἠρώτησεν ὁ Θεολόγος με ἀρτελειαν
πλήρη εἰρωνείας.

— Δὲν τὸ καταδέχομαι νὰ ἦμαι προξενικός, ἀπε-
κρίθη οὕτως. Εἶμαι φιλοπάτρις Ἕλληνας, εἶμαι ἐργοστα-
σιάρχης, ὁ ὅποιος τιμᾷ τὴν Ἑλλάδα ἐκεῖ, καὶ θέλω
ν' ἀποδείξω εἰς τοὺς ἐκεῖ συμπολίτας, Ἕλληνας καὶ
ἔξενους, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις δὲν εἶναι ὄργανον
τυρλόν τοῦ ἐκεῖ Προξένου, ἀλλὰ γνωρίζει καὶ δύναται
νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων καὶ εἶναι
ικανὴ νὰ δίδῃ παράσημα κατὰ τὴν ἰδικήν τῆς κρίσιν
καὶ ὅχι κατὰ τὰς συστάσεις τοῦ τοιοῦτου Προξένου καὶ
νὰ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸν κύρ Προξένον.

— Ἡ μάλλον νὰ τὸν ἐγάλη ἀπὸ τὴν θέσιν του,
αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἰπῆτε; ἠρώτησεν ὁ Θεολόγος.

— Λοιπὸν, μάλιστα! ὑπέλαβεν ἐντόνος ὁ Γούρ-
νας. Νὰ τὸν ἐγάλη ἀπὸ τὴν θέσιν του. Διατὶ ὅχι;

— Καὶ βέβαια, εἶπεν ὁ Θεολόγος σοβαρῶς. Αἱ
βέβαιες ἔγεναν διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅχι οἱ ἄνθρωποι
διὰ τὰς θεσεις. Ὅταν μία προξενικὴ θέσις ἦναι ἐπι-
κερδῆς ὅσον αὐτὴ τῆς πόλεως σὰς, καὶ ὁ κατέχων αὐ-
τὴν ἔμπορος γίνεται πλούσιος, ὡς λέγετε, δικαίον εἶναι
νὰ ποιοθεθῇ εἰς αὐτὴν καὶ ἕνας ἄλλος διὰ νὰ πλου-
τήσῃ καὶ αὐτός.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Γούρνας, μὴ ἐννοήσας τὴν
παγίδα.

— Ἐπειτα εἶναι καὶ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος ν'
ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἐκεῖ Ἕλληνας καὶ ἔξενους ὅτι ὅσα
παράσημα ἡ κυβέρνησις τῆς δίδει καὶ ἔδωκε, δὲν τὰ
δίδει τυρλῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῇ συστάσει ἐνὸς Προξένου,
ἀλλ' ὅτι ἔχει ἴδιαν αὐτοβουλίαν καὶ δύναται νὰ πα-
ρασημοφορῇ καὶ ἄνευ τοιαύτης συστάσεως.

— Εὐγε, Θεολόγε, εἶπεν ὁ Γούρνας ἐν θριαμβῳ.
— Καὶ τοῦτο εἶναι χρῆσιμον καὶ πρὸς ταπεινω-
σιν τοῦ Προξένου, ὅστις ἔχει ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ
ἔχη πάρι ἐπάνου του καὶ θὰ λέγῃ ὅτι μοιρᾷζει παρά-
σημα κατὰ βουλήσιν.

— Ἐννοεῖς δὲ, φίλε μου, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ
Γούρνας, ὅτι ὁ Πρόξενός μας πωλεῖ μετὰ μεγάλας τιμὰς
αὐτὰ τὰ παράσημα, διότι ὅσοι τὰ ζητοῦν ἐκεῖ, τ' ἀγο-
ράζου μετὰ μεγάλα χρηματικὰ δῶρα.

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλος στουδαῖος λόγος, εἶπεν ὁ Θεολό-
γος, διὰ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἐλθῇ καὶ ἕνας ἄλλος
εἰς τὴν θέσιν αὐτῆν.

— Βλέπεις λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Γούρνας, πῶσον
δικαίον ἔγω νὰ λέγω ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις κατῆνησε
πλεόν ἀνοπόφορος καὶ πρέπει νὰ παύσῃ;

— Ἀς ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸ συμπέρασμα, εἶπεν ὁ
Θεολόγος. Ὁ κ. Γούρνας ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεολόγον δύο
πράγματα: πρῶτον ἐν παράσημον, ὅλην τὸν ἀργυροῦν
στουρὸν τοῦ Σωτήρος, καὶ δευτέρον νὰ παυθῇ ὁ ἐν Τ.
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Πρόξενός τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ
διορισθῇ τοιοῦτος ἀντ' αὐτοῦ ὁ κ. Γούρνας. Περὶ τῶν
δύο τούτων δὲν πρόκειται;

— Μαλιστότατα.

— Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Θεολόγος οὔτε κατασκευάζει
οὔτε ἀπονέμει παράσημα οὔτε Ὑπουργὸς εἶναι, ὥστε
νὰ διορισθῇ καὶ νὰ παύῃ Προξένος, πρέπει νὰ πείσῃ
τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ὁ κ. Γούρνας ἔχει
τόσον ἐξοχὸν ἀτομικὴν ἀξίαν, βιομηχανικὴν ἱκανότητα,
ἀρετὴν, φιλοπατρίαν, αὐταπάρνησιν κλπ. ὥστε εἶναι
ἄξιος παρασημοῦ καὶ διακρίσεως ἀπὸ τῶν ἄλλων κοι-
νῶν πολιτῶν, «διὰ τὰς καλὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας», ὡς
λέγουσιν συνήθως τὰ περὶ ἀπονομικῆς παρασημῶν Βασιλι-
κῆ Διατάγματα.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Γούρνας ὅτι θὰ δυσκο-
λευθῆς, διότι ἔλοι βλέπομεν ὅτι οἱ ἀργυροὶ Σταυροὶ
τοῦ Σωτήρος εἰς Ἕλληνας πολιτας εἶναι τόσοι, ὥστε
σχεδὸν ἔγασαν τὴν ἀξίαν των.

— Ἐν μόνον πρᾶγμα οσοδομαι, εἶπεν ὁ Θεολό-
γος, μήπως μὲ ἐρωτήσῃσιν διατὶ, κ. Θεολόγε, ζητεῖς
νὰ ὀδοασῶν παρασημον εἰς ἄλλον καὶ δὲν ζητεῖς διὰ
τὸν ἐαυτὸν σου πρῶτον, ἀρῶν ὅχι μόνον δὲν ἔχεις,
ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι οὔτε θέλεις νὰ ἔχῃς, μολονότι
ὑπέρβεις καὶ Ὑπουργὸς καὶ ἀνώτερος ὑπάλληλος ἐπὶ
πολλὰ ἔτη; Τί θέλετε ὅτι πρέπει τότε ν' ἀποκριθῶ, κ.
Γούρνα;

Ὁ Γούρνας ἔμεινε κατὰπλήκτος.

— Πῶς! ἐτραυλίστε. Σὺ ὁ Θεολόγος, ὁ ἀνώτερος
ὑπάλληλος ἐπὶ τόσα ἔτη, ὁ πρῶτος ὑπουργός, νὰ μὴν
ἔχῃς παράσημον!

— Σὰς εἶπον ὅτι οὔτε ἔχω οὔτε θέλω νὰ ἔχω.

— Ἀς ἦναι. Αὐτὸ εἶναι μία ἰδιοτροπία σου, ἀλλὰ
δὲν σ' ἐμποδίζει νομίζω, νὰ ζητήσῃς παράσημον δι' ἐμὲ.

— Ὅθ' ὁ ἐξήστου, κ. Γούρνα, ἐν μ' ἐπέθετε
ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ παράσημον τοιοῦτο, μόνον
διότι ὑπῆρξα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ
Κράτους καὶ Ὑπουργός.

— 'Αστείξεσαι, Θαλλίδη; εἶπεν ὁ Γούρνας. Γίνεται καίς ποτε ἀνώτερος ὑπάλληλος καὶ Ὑπουργός χωρίς νὰ ἔχη ἀτομικὴν ἀξίαν;

— 'Εγὼ γνωρίζω πολλοὺς ἀνθρώπους χωρίς καμίαν ἀτομικὴν ἀξίαν, οἱ ὅποιοι ἔγιναν Ὑπουργοὶ ἐδῶ ἐξ ἀπλῆς κομματικῆς ἀνάγκης καὶ ἔχουν καὶ παράσημα.

— 'Ὁ! βέβαια, εἶπεν ὁ Γούρνας. Γνωρίζω καὶ ἐγὼ ἀρκετούς.

— 'Ὅσον διὰ τοὺς ἀνωτέρους ὑπάλληλους, σεὶ ὁ ἴδιος εἶπετε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ Πρόξενός σας, ὁ ὅποιος βεβαίως εἶναι ἀνώτερος ὑπάλληλος, δὲν ἔχει καμίαν ἀτομικὴν ἀξίαν.

— Εἶναι σωστὸ κτήνος, ἐφώναξεν ὁ Γούρνας.

— Καὶ ὅτι παλεὶ τὰ παράσημα εἰς ἀνθρώπους ἄνευ ἀτομικῆς ἀξίας.

— Μάλιστα, καὶ τὸ λέγω καὶ πάλιν.

— Εἶπετε δὲ καὶ ἐν ἄλλο πράγμα: ὅτι σήμερον τὰ παράσημα ἐγένεσαν τόσον ἀφθονά, καὶ μοιραζοῦνται τόσον πολλὰ, ὥστε ἔχασαν τὴν ἀξίαν των.

— 'Αλήθεια.

— 'Ἄρα ὅσοι ἔχουν παράσημα δὲν λαμβάνουν ἀπ' αὐτὰ καμίαν ὑπόληψιν ἀφ' οὗ ταῦτα δὲν μαρτυροῦν καμίαν ἀξίαν τῶν προσώπων.

— Σωστό, εἶπεν ὁ Γούρνας.

— 'Ἐπειδὴ δὲ οἱ περισσότεροὶ τὰ ἀγοράζουν ἢ τὰ ζητοῦν μὲ τρόπον ὅχι πολὺ ἐντιμῶν, τρέχει τὸν κίνδυνον καθεὶς παρασημοφορημένος νὰ θεωρηθῆ ὅτι καὶ αὐτὸς διὰ τῶν ἰδίων τρόπων ἐπαρασημοφορήθη.

— Ναί, βέβαια, ἐτραύλισεν ὁ Γούρνας, ἀλλὰ...

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ. Κατὰ τί θὰ διαφέριε ἐξωτερικῶς σεὶ, ἐὰν λάβητε παράσημον, κατὰ τί θὰ διαφέριε ἀπὸ τοῦ φίλου τοῦ Πρόξενού σας;

— Μὰ ἐγὼ ἔγω ἀτομικὴν ἀξίαν, ἀνέκραξεν ὁ Γούρνας. 'Εγὼ εἰμαι ἀνώτερος αὐτῶν.

— Καὶ ὅμως θέλετε νὰ γίνετε ἴσος μὲ ἐκεῖνους, εἶπεν ἀνηλεῶς ὁ Θαλλίδης. Τὸ παράσημον τὸ θέλετε ὡς διακριτικὸν τῆς ἀτομικῆς σας ἀξίας, διὰ νὰ λέγουν ὅσοι σὰς βλέπουν καὶ δὲν σὰς γνωρίζουν, ὅτι ἔχετε ἀξίαν. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ λέγουν αὐτοί, ἀφοῦ ὡς ὁμιολογήσατε ὅχι μόνον δὲν μαρτυρεῖ ἀξίαν τὸ παράσημον, ἀλλ' ἔχασε καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον τὴν ἀξίαν του;

— Ὁ Γούρνας κυριολεκτικῶς τὰ ἔχασεν ἐν μέσῳ τῶν ὑπερφηλῶν τούτων χαλυβιδίων τοῦ γίγνου τοῦ Θαλλίδου. Ἀμυχῶν ἐκτύπη μόνον τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ λασπομένου ὀξέου ποδῶς του.

— Βλέπετε λοιπόν, κύριε Γούρνα, ἐξηκολούθησε ὁ Θαλλίδης, ὅτι μοὶ δίδετε τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ καὶ ἐγὼ, διότι, ἐνῶ μὲ θεωρεῖτε ὡς ἔχοντα καίποια ἀξίαν, ἐκφράζεται ἀφ' ἑτέρου ἐκπληξῆς ὅτι δὲν

ἔγω καὶ παράσημον. Λυποῦμαι ὅχι, πῶς σεὶ ὁ συμπολίτης μου θέλετε νὰ κατέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τῶν ἄλλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀξίωμα χωρίς νὰ ἔχουν ἀξίαν.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Γούρνας. Δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ αὐτὸ.

— 'Εγὼ ὅμως, ὁ ὅποιος σὰς ἐκτιμῶ ὅσον ἀξίζετε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξισωθῆτε πρὸς τοὺς παρασημοφοροῦντας φίλους τοῦ Πρόξενού σας, ἀλλὰ θέλω νὰ ἔχητε ὡς παράσημον μόνην τὴν ἀτομικὴν σας ἀξίαν, καὶ τότε θὰ διακρίνεσθε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅταν μάλιστα κατορθώσατε νὰ ἐπεκτείνετε καὶ καταστήσατε γνωστὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν τὴν ἀξίαν σας.

— Σωστὰ καὶ δίκαια εἶναι αὐτὰ ποὺ λέγετε, Θαλλίδη, εἶπεν ὁ Γούρνας ὡς ἐν ἐκρήσει. Ἀλλ' ὁ κόσμος ἔχει τὰς ἀδυναμίας του, καὶ διὰ νὰ σὲ σεβασθῆ πρέπει νὰ σὲ ἰδῆ μὲ παράσημον.

— Ἀλλὰ, φίλε κ. Γούρνα, ποῖαν ἀξίαν ἔχει ὁ σεβασμὸς τῶν εὐτελῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ διακρίνουν τὴν ἀληθῆ ἀξίαν εἰμὴ μόνον ὅταν φέρῃ παράσημον; Διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν σεβασμὸν τοιούτων ἀνθρώπων, πρέπει ἐν ἐκ τῶν δύο; ἢ νὰ μὴ ἔχητε καμίαν ἀξίαν ἢ νὰ μὴ σέβασθε οὔτε σεὶ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν σας.

— Ἄς ἴναι Θαλλίδη, εἶπεν ὁ Γούρνας. Δὲν θέλεις τοῦλάχιστον νὰ ἐνεργήσῃς διὰ νὰ παυθῇ ὁ Πρόξενος, καὶ νὰ διορισθῇ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του;

— 'Εγὼ δύο πολλὴ σπουδαίους λόγους ν' ἀνηθῶ, ἀπήγγησεν ὁ Θαλλίδης, μετ' ἤθους ἀπέριου ἐγκαρτερήσεως.

— Ποίους λόγους;

— Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πείσω τὸν Ὑπουργὸν ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ τὸν Πρόξενον, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζω τὴν ἀξίαν ἢ ἀναξιοτήτᾳ του.

— Καὶ ὁ δεύτερος;

— Ὁ δεύτερος εἶναι ὅτι δὲν θέλω, διότι, ἐὰν αὐτὸς παυθῇ καὶ διορισθῆτε σεὶ εἰς τὴν θέσιν του, θὰ δώσῃτε παράσημα εἰς ὅλους τοὺς σήμερον ἀντιπροξενικούς, εἰς τρόπον ὥστε θλαῖ οἱ Ἕλληνες τῆς πόλεως σας, προξενικοὶ καὶ ἀντιπροξενικοὶ, θὰ φαίνονται ἐξ ἴσου εὐπατρίδι μεγάλης ἀξίας, πρὸς βλάβην τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

— Πάντοτε ἦσαν ἰδιότροποι καὶ παράξενος, Θαλλίδη, εἶπεν ὁ Γούρνας ἐγεθθεὶς ἐν ὀργῇ καὶ βαδίσας πρὸς τὴν θύραν. 'Εγὼ ὅμως καὶ ἐγὼ τοὺς βουλευτὰς μου διὰ νὰ ἐπιτύγῃ ὅτι θέλω, καὶ μὴ νομίζεις πῶς ἔγω τὴν ἀνάγκην σου.

Εἶπε καὶ ἐξῆλθε κλεισὰς μετὰ πατάγου τὴν θύραν.

Φεβρουάριος 1894

I. ☐

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μὲ τὸ τεῦχος αὐτὸ συμπληρώνεται μία δεκαετία. Γιὰ τὴ ζωὴ ἐνὸς ἑλληνικοῦ περιοδικῶ δέκα χρόνια δὲν θεωρεῖται βέβαια ἀσήματον πρᾶγμα.

'Εμεῖς μνημονεύομεν ἀπλῶς τὸ γεγονός καὶ ἀρίνομεν στοὺς εὐγενικοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ ἔργου μας νὰ ὀύσουν τὸ χαρακτηρισμὸν ποὺ τοῦ ἀξίζει.

Μιὰ ἐργασία θετικῆ, ἀθόρυβη, εἰλικρινῆς, ἀνεπίδεκτη, ἕνας ὄγκος πνευματικῆς ἐργασίας μέσα σὲ χιλιάδες σελίδων εἶναι τὸ ἀπτόν δείγμα τῆς δεκαετοῦς σταδιοδρομίας μας. Ἐὰ ἤξικε νὰ πανηγυριστοῦμεν τὸ γεγονός μὲ μίαν σεμνὴν τῶν γραμμάτων ἑορτὴν, ἀλλὰ αἱ σημεριναὶ συνθήκαι τῆς ζωῆς κάθε ἄλλο κατάλληλοι εἶναι παρὰ δι' ἑορταστικῆς ἐκδηλώσεως.

Γιὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος, γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ Ἑλληνικῆ Ἐπιθεώρουσις δὲν ἔχει φόβους καὶ ἐνδοιασμούς. Ὀλόκληρο τὸ ἱστορικὸ παρελθὸν τῆς φυλῆς μας εἶναι ἡ ἐγγύησις διὰ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν. Ἐὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν καιρὸν τότε, στῆς ὥραιες ἐθνικῆς στιγμῆς, ποὺ προσδοκῶμεν, νὰ πανηγυριστοῦμεν καὶ τὴν ἀτομικὴν μας πνευματικὴν σταδιοδρομίαν ποὺ εἶναι ἰσολόκληρος ἀφιερῶμενη στὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ εὐγενικοῦ καὶ φιλοτίμου Λαοῦ μας.

ΑΠὸ τὴν ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Ὁ Ὀκτωβρίος παρήλθε καὶ αὐτὸς μὲ τῆς τελευταίας παραστάσεις τῶν θεάτρων μας. Πρωτότυπα ἔργα τὸν μῆνα ἀπὸν ἐδόθησαν δύο μόνον. Ἡ «Λίνα» τοῦ κ. Μελά καὶ ἡ «Ψυχὴ» τοῦ κ. Γερ. Βόκου. Καὶ τὰ δύο ἐπαίχθησαν εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ παίζετο τοὺς ἔδωκε ὁσο ἦτο δυνατὸν ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἐφρατίσθησαν οἱ συγγραφεῖς των.

Ὁ κ. Μελάς μὲ τὴν «Λίνα» του μᾶς εἰδίδε πόσο βαθιὰ ἐννοεῖ τὴν γυναικεία ψυχὴ καὶ πόσο βαθιὰ ξέρει νὰ τὴν ἀναλύῃ. Ἡ «Λίνα» εἶνε ἕνα δράμα ψυχολογικὸ κατὰ βαλμένο στὴ σκηνὴ καὶ ἡ ἐκτύλιξις του ἀποδεικνύει ἀκόμη μὴ φορὰ τὸ δραματικὸν τάλαστο τοῦ συγγραφέως του.

Ἐν τούτοις ἡ «Λίνα» παρ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐσημείωσε τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προηγουμένων ἔργων τοῦ κ. Μελά.

Ἡ «Ψυχὴ» τοῦ κ. Βόκου ἔργον κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος παρήλθε σχεδὸν ἀπαράηχτο.

Ζωὴν εἰς τὰς ἐσπερίδας τῶν θεάτρων ἔδωσαν καίποια τιμητικὰ τῶν καλλιτεχνῶν μας. Πρῶτῃ ἔδωκε τὴ τιμητικὴ τῆς ἡ κ. Κυβέλης μὲ τὴ «Ἀμαζῶνα» τοῦ Μπαταῖ. Τὸ ἔργον οὐνύχρονον κοινωνικὸν δράμα ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴ πολεμικὴ ζωὴ, μὲ σκηνὰς δραματικὰς καὶ πολεμικὰς ἐν ταῖσι ἀφῆνει πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀκροατὴν. Ἡ κ. Κυβέλης ἐνεσαρμώθη τὸ ὄρολ τῆς μὲ μίαν στοργῇ ἐπιτελῶς ξεχωριστῆ, καὶ αὐτὸ τὴν ἔκαμε νὰ διεξῆ διη τὴν δυνάμει τῆς καὶ τῇ τέχνῃ τῆς.

Ἡ ἑορτὴ, — διότι πραγματικῶς περὶ ἑορτῆς ἐπέροκειο — ἐδόθη εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον τὸ ὅποιον γεμᾶτο ἀπὸ κόσμου ἐκλεκτοῦ καὶ ἐπίσημο ἐξεροκρόθησε τὴν ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα καὶ τὴ περιέβαλε μὲ μιὰ τιμὴ ἐπιτελῶς ἰδιαίτην.

Εἰς τὴν Κυβέλη ἀνηγγέθη ὑπὸ τοῦ κ. Νιέ-Μαγι

δτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις εὐχρησθήθη νὰ ἀπονεύμῃ εἰς αὐτὴν τὸ παράσημον τῶν Ἀξιοματικῶν τῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Κυβέλη καὶ μαζῇ μὲ αὐτὴν τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον σεμνύνεται διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴ τιμὴν.

* *

Ὁ κ. Βεάκης τὴν τιμητικὴν του ἔδωσε μὲ τὸ ἔργον τοῦ Νικουτέμι ὁ «Τιάν». Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπαίχθη ἤδη ὑπὸ τοῦ θαύσου τοῦ Κυβέλης, ὥστε νὰ εἶναι γνωρὸμον εἰς τὸ κοινόν. Ὁ κ. Βεάκης, ὁ πρᾶγμα ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης, τὴν ἔσπεσαν τῆς τιμητικῆς του δεῖξιθι ἀπαράμιλλος. Ἐπαίξε μὲ τελεότητα ἐνηλεντῆ, καὶ δικαίως ἐκίνησε τὸ θαυμασμὸν τοῦ κοινού, τὸ ὅποιο ἐξέσπασε εἰς ἀκράτητα χειροκροτήματα.

* *

Καὶ τῆς κ. Ἐνκελ ἡ εὐεργετικὴ ἦτο μία ὥραία πανηγυρικὴ ἔσπερις. Τὸ πρόγραμμα ἦτο πάντοτε ἐντὸς τοῦ μουσικοῦ κύκλου, εἶχεν ὅμοι, καὶ τὸ δραματικὸν μέρος μὲ τὴ «Ζουμπιτὸ» τοῦ Βογο-Πιον Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ συνέπραξε καὶ ὁ κ. Βονασέρας ὅστις εἶναι τέλειος ὡς ἑοραστῆς τῆς Ζουμπιτῆ.

Καὶ ἡ κ. Ἐνκελ εἶχε πολλὰς κολακευτικὰς ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν θαυμαστῶν τῆς καὶ τοῦ κοινού.

* *

Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἔδωκεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον μίαν συναυλίαν πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων Γάλλων Καλλιτεχνῶν. Κόσμος πολλὸς καὶ ἐκλεκτὸς παρηκολούθησε στὸ Δημοτικὸν Θέατρο τὴν μουσικὴν ἐπιτέλειαν τόσον ἐκλεκτῶν ἔργων. Ἐκτὸς τοῦ κ. Τριανταφύλλου ἔλαβον μέρος αἱ Λεὺ Κοτζιά καὶ Λαμασκηνῶ καὶ ὁ κ. Φαραντῶς.

Ὁ ἔμνος τῆς Μασσαλιώτιδος ἐπιτελεσθεὶς ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῆς Γαλλικῆς Ναυαρχίδος ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τὸ κοινόν.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐδόθη ὑπὸ τῆς «Ἐνώσεως τῶν Συναγώνων» μονοῦ ἡ ἐσπερὶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέγας γνωστὸ καλλιτέχνη. Ἡ ἐσπερὶς παρὰ τὴν κάκοισαν ἢ ὅποια ἡμῶσις τὴν συρροὴν τοῦ κόσμου, ἐπέτυχε πολὺ.

**

Ἦνοιε τὰς πύλας τῆς ἡ δευτέρα Καλλιτεχνικῆ Ἐκθεσὸς τοῦ Ζαπτείου. Εἰς αὐτὴν ἐκθέτουσιν ἔργα οἱ ἑξῆς καλλιτέχνη :

Οἱ κ. κ. Θεοτόπουλος, Ε. Ἰωαννίδης, Ἐπ. Θεοτόπουλος, Μπακασιόπουλος, Μηλιάδης, Φωκᾶς, Ροϊλός, Καζέλης, Βαορέλης, Κογεβιάς, Μπραϊσσας καὶ Γουναρόπουλος.

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Λουκίδης, Γεραλῆς, Χρηστοφῆς, Παπααναγνώτων, Ἀμοιτῆς καὶ Λούκας.

Ἐπίσης αἱ γυναῖκες καὶ δεσποινίδες Ε. Γεωργαντή, Ἀσπρογέρακα, Φ. Σκουλούδη καὶ Ε. Σομοίλη.

ἈΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917

Ὁ πόλεμος στὴν ἀκμὴ του.

Ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ ὡσὰν νὰ ἤρχισε ἀκόμη γῆρας.

Αἱ νίκαι τῶν Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλοι, ραγδαίαι, ἀποφασιστικά. Ὁ ὄντατος ὅμως κυριαρχεῖ, τὸ αἶμα γίνεταί ἄφθονον. Λίμνα καὶ ποταμὸι κατακόκκινοι καλύπτουν ἀπέραντους ἐκτάσεις καὶ ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται σὲ οἰκτρὸς μάζας ἀπὸ ἀπανθρακωμένες ἢ αἰμοσταζούσας σάρκες.

Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου εἶνε ἀμείλικτος.

Στὰ νεύματά του ὑποκύπτει ἡ ἀνθρωπότης πρέπει, νὰ πληρώσῃ τὸν βαρύτερον φόρον ποῦ τῆς ζητεῖ ὡς ποῦ νῆσθῃ ἡ στιγμή τοῦ ἐξαγνισμού.

Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ Ἰταλία ὑπέστη ἀπροσδόκητον παυλοθρίαν στὸ μέτωπό της.

Γερμανικά στρατεύματα ἀποσπασθέντα ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέτωπον ἐπέλασαν τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ ἐπέφερον στὴν Ἰταλικὴν στρατιὰν ἀρκετὰ σοβαρὸν κλονισμόν.

Ὁ Ἰταλικὸς Λαὸς ἐδέχθη καρτερικῶς τὸ ἀτύχημα καὶ μὲ τὴν ἀγγελθεῖσαν βοήθειαν τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων ἐλπίζεται ὅτι θέλει ἀνακοπεῖ ἢ προέλασις τῶν Αὐστρογερμανικῶν ἐντὸς τοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους.

**

Ἐσωτερικῶς ἡ ἀισχροκέρδεια ἐφθασε σὲ σημεῖο ἐπικίνδυνον. Μὲ ὅλα τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως, τὰ ὅποια παραμένουν ἀκόμη ἥπια ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέγεθος τῆς κακίης ἐκμεταλλεύσεως, καθῆμερονίαις ἡ ζωὴ καθίσταται πῶ ὀσκόλη. Ὁ Λαὸς ὅμως καρτερεῖ ἔχων ἀκράδαντον πίστιν στὸν Ἀρχηγόν ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὰς τὰς δυσχερεῖς τάχιστα θὰ ἐκφρανίσῃ. Μέτρα ἐπιείγναι καὶ σοβαρὰ διὰ παντοειδῆς προμηθείας ἐλήφθησαν, τὸ ψυμὶ μᾶς παρέχεται ἄφθονον καὶ ἀνελλιπὸς

καὶ μὴ ὀργάνωσις τείνουσα πρὸς ἐδραίωσιν θὰ μετριάσῃ κατὰ πῶλὸν τὰς ληστρικὰς τάσεις τοῦ ἀσυνεθῆ τοῦ ἐμπορίου. Καὶ τὸ ληστρικὸν αὐτὸ ἐμπόριον διασηθάνωσιν τὸν κύκλον τῶν προσπαθειῶν τῆς Κυβερνήσεως στενοῦμενον, καταβάλλει ὑστάτας προσπαθείας γιὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ ἐπιτυχίαν μεγαλειτέρου κέρδους. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὅλοι διαβέλομεν νικητὴν τὸ Κράτος, ποῦ ἐκπροσωπεῖ τὸ δίκαιον καὶ γιὰ τοῦτο κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι τάχιστα θὰ ἀνακουφισθῇ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὰ ἀφόρητα οικονομικὰ βάρη, ἀπὸ τὴν ἀφόρητον ζωὴν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἐφριψε μὴ ἀγαλλιωτος πλεονεξία.

Κατὰ τὸ δόξαγμα αὐτὸ ἀναγγέλλεται καὶ ἡ ἀριεξία τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς Ρώμην καὶ Παρίσιους.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας, ἀνεπτόσεως τὰς ἐλπίδας τοῦ Λαοῦ διὰ τὴν ἐξυπνήσειν ἀποτελεσματικῶς πλέον ὅλων τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ τῆς διευκολύνσεως τῶν μέσων τοῦ ἐπιαιτισμοῦ μας.

Αἱ εὐχαὶ ὅλων μας εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀκούραστου Ἀρχηγοῦ ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ὄγκον τῆς ἱστορικῆς αἰγλης ποῦ συνοδεύει τὴν ἐξέγουσαν προσωπικότητά του, θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἔθνοςπρεπῶς τὴν πατρίδα καὶ θὰ προσελίξῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὀφείλει καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς νὰ ἐνισχύσῃ διὰ τῆς αὐτοβυσίας καὶ τῆς ἀπορασιτοτικότητος.

Ταχεῖως θὰ εὐρεθώμεν στὴν ἀνάγκην νὰ ὑπερασπιθώμεν τὰ ἐδάφη μας καὶ νὰ ἀνακτησομεν τὴν Γῆν ποῦ πατεῖ ἀνάδωρος τὸ Βουλγαρικὸν θῆριον.

Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναψύξωμεν τὴν ὀρμὴν τῶν, νὰ περιστελώμεν τὰ ὄνειρά του, νὰ μακτινώσομεν τὰς ὑπεροβολούσας σκέψεις του καὶ τοὺς ἀνιέρους πόθους του.

Εἶνε ἀνάγκη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ὑπερόχων συμμάχων μας, ὑπερῆρανοι, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, μὲ τὸ φρόνημα ἀκμαῖον, μὲ τραγοῦδια γαρᾶς νὰ εὐρωμεν στὸν ἀγῶνα.

Εἶνε ἀνάγκη ἕνα καινούργιον Κιλίκις, καὶ μὴ νέα Τζουμαγιά νὰ στολίσῃ τὴν ἑθνικὴν μας ἱστορίαν, διότι ὁ Βούλγαρος μόνον ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα νῆον παρόμοιον μᾶθημα θὰ μᾶθῃ γιὰ πάντα τί θὰ πῇ Ἑλλῆν στρατιώτης, Ἑλληνικὸν παλληκάρι καὶ Ἑλληνικὴ ψυχὴ! Ὁ Βενιζέλος εἶνε ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος καὶ κάθε Ἑλληὴν ποῦ τὴν θεωρεῖ δικήν, του θὰ συγκεντρωθῇ ἀκόμη μὴ φορὰ γύρω ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν γιὰ τὴν μεγάλην, τὴν τελειωτικὴν νίκη.

Δ. Α. Ζ.

Ἡ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ

Στὰς ἐνεργείας τῶν ὑπερόχων Τραπεζούντων πατριωτῶν διὰ τὴν αὐτόνομον δημοκρατικοποίησιν τῆς χώρας τῶν, ὡς μέσου ταχύτερας ἑλληνοποιήσεως, νομιζομεν ὅτι ἀναγορίζομεν τὰς ἱστορικὰς στιγμὰς τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ὅπως στὰς παραμονὰς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τὰ διεσκορπισμένα παῖδιά τῆς οὐλαβωμένης Ἑλλάδος ἐξῶσαν μὲ τὸν πόθο, ποῦ δὲν ἐθρῶνε ποτε, τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐργάζοντο μὲ

ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῶν, γιὰ τὴν πραγματοποίησιν του, εἶται καὶ σήμερον κάθε εὐγενικός, κάθε πατριώτης, κάθε ἀγῶν καὶ ἀνδιολογῆς Τραπεζούντιος μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ καὶ θέλησιν στρέφεται πρὸς τὸ ὄρατον ὄνειρον τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος του.

Ἡ Τραπεζοῦς καὶ αἱ ἑλληνικώταται ἐπαρχίαι τοῦ Πόντου εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ἀπετέλεσαν ἀνεξάρτητον Αὐτοκρατορίαν ὑπὸ τὴν Βασιλείαν τῶν Κομνηνῶν.

Ἐκτοτε ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀκτῶν τῆς Μαύρης Θαλάσσης καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς μέχρι 150 χιλιομέτρων ὑπῆρξεν ἀγῶν ἑλληνικὸς ἀνερχόμενος εἰς 1,000,000 κατοίκους.

Τὰς χώρας λοιπὸν αὐτὰς τὰς ἀνερχόμενας ἀπὸ ἀκαμύατον ἑλληνισμόν, τὰς περιλαμβανούσας πολλὰς ἑλληνικώτατας πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πνευματικὴ ἰσχὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου διαλάμπει ἀτέμωτον, ἄσβεστος, ἐπιτεκτο Τραπεζούντιον, μεταξὺ τῶν ὁποίων προτεθεῖ εἰς πατριωτικὰς ἐνεργείας καὶ ἐθνικὰ ἰδανικὰ ὁ ἐν Μασσαλίᾳ ἐγκαταστημένος κ. Κ. Γ. Κωνσταντινίδου, ἐργάζονται ν' ἀνακηρύξουν εἰς Αὐτόνομον Δημοκρατιομένην Πολιτείαν.

Ἡ ἐργασία τῶν, αἱ προστάθειά των τείνουν πρὸς σύγκλησιν συνδρίου Ἐθνενοπονητῶν τὸ ὁποῖον νομίμως συγκροτούμενον ν' ἀναλάβῃ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ἐθνικῶν δικαίων του.

Ἐνε πρόγματι μοναδικὴ ἐποχὴ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐθνεῶν, τῶν πατριωτικῶν αὐτῶν πόθων καὶ ἡ «Ἑλλ. Ἐπιθεώρησις» ὀτέλλει ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τοῖς ξενητεμένους Τραπεζούντιους καὶ ἰδκὲ στὸν ἐνθερμον πατριωτὴν κ. Κωνσταντινίδην, τὸν σθέντα τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῇ πραγματοποιήσει τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ πόθου, καὶ εὐχεταί ἡ ἐπιτυχία θριαμβευτικὴ νὰ στέγῃ τὰ πατριωτικὰς τῶν προσπαθείας.

ἈΠΟ ΤΑ ΠΕΝΘΗ

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Ἐνας εὐγενικός ἰδεολόγος ἐνεκρόθη ξαφνικά, χωρὶς ἀκόμη ν' ἀντικοίση τὴν θαμνωμένην δύσιν τῆς ζωῆς.

Ἦγάθησε τὸ ὄρατον καὶ ἐξήγησε νὰ τὸ συγκεντρωθῇ σὲ τόμους μνημειώδους ἐπιβολῆς ἰδρῶν τὸν περιόχον τὸ «Παναθήναια».

Ἄνοιξε τὸ δρόμῳ τῆς σκέψεως διάπλατα καὶ συνεκέντρωσε γύρω του στοργικὰ κάθε ἀκτῖνα ποῦ ὁ Ἑλληνικὸς πνευματικὸς ἥλιος ἐπέλεγε γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ ἔργον του.

Ἐσκόρπισεν ἀφειδίλοτα χρέμα ἀτομικὸν καὶ ἐστερέωσε γιὰ πολλὴν καιρὸν τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ὄνειρου στήθεα στῆς εὐμορφες, στῆς ἡδονικὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του.

«Παναθήναια» καὶ Κίμων Μιχαηλίδης γιὰ χρόνια πολλὰ ἴσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἀπέτελουν ἕνα ἕνα ἔννοιαν, μὴ ἰδέα.

Λέγουσιν ὅτι, ἡ εὐγενικὴ ἰδέα ζοῦν γιὰ πάντα στὸ κόσμον αὐτὸ! Ψεῦμα καὶ αὐτὸ, ὅπως εἶνε ὅλα ψεύτικα στὸ κόσμον τοῦτο τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἰδέα τοῦ Μιχαηλίδου ἐλαμψε γιὰ νὰ σβύσῃ, ἐξῆρε γιὰ νὰ πεθάνῃ, ὠρθώθητε γιὰ νὰ καταρροισθῇ.

Τὰ «Παναθήναια» ἐσταμάτησαν, διεκοίτησαν. Κόποι, μόχθοι, ὄνειρα, ἐλπίδες, χαρές, λύπες, συγκινήσεις, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πραγματικότητά στῆ ζωῆ τοῦ ἐμπνευσμένου ἀνθρώπου ἐσταμάτησαν γιὰ τὸν ἰδρυτὴν τοῦ ὄρατου ἔργου.

Ὁ Μιχαηλίδης ζῶσε πλέον ἔξω ἀπὸ τὸ περιθώριον τῆς ζωῆς. Ἐξῶ ἀπὸ χειρογῶρα, ἀπὸ σελίδες, ἀπὸ σκέψεις, ἀπὸ μελέτας, ἀπὸ ἀποδημικὰς ἀπολαύσεις, ἀπὸ ἀποράσεις, ἀπὸ ἐκτελέσεις, ἀπὸ φιλολογικὴν καὶ πνευματικὴν ἐργασίαν ποῦ τοῦδινε τὴ φωτιὰ τῆς ζωῆς καὶ ἐκρωτοῖσε ἀσβεστη τὴν φλόγα της.

Ἐζῶσε μὲ τὸν παρῶπον στῆ ψυχὴ καὶ στῆ φυσιογνωμίᾳ, μὲ τὴν πίκρα στῆ σκέψιν καὶ στὸ βλέμμα. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἠσθάνετο τὸ βάρος ποῦ ἔδινε στῆ Γῆ αὐτῇ, ποῦ δὲν ἴτανε ἰκανὴ νὰ συντηρήσῃ τὸ πνευματικὸ του λουλοῦδι καὶ εἶται σὲ μὴ στιγμὴ ἀπροσδόκητη ἐξήγησε νὰ πετάξῃ γιὰ πάντα στὸν ἀγνωστο κόσμον, ποῦ πῶς ξέρει ἂν δὲν ὑπάρχῃ λύσις ἢ στεναγμὸς καὶ ἡ ζωὴ εἶνε ἀτελείωτος....

Ἐταί ἐσβυσε μὴ εὐγενικὰ φυσιογνωμίᾳ καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα ἔχασαν, ἕνα ἀληθινὸν, ἕνα εὐκρινὴ ἐργάτην του.

ἈΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Στὸν «Ἐισαγγελισμόν», μέσα στὰ αὐστηρὰ καὶ ἀσυγκίνητα κελιά, του, ἀλόγη καὶ γοερὸς στενάξων, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἄλλος ἐργάτης τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὁ Ἀριστείδης Κυριακός.

Μυθιστοριογράφος, δραματογράφος, ἀγνωσματογράφος λαϊκὸς καὶ ἐκ τῶν πλέον ἐπιλεκτῶν δημοσιογράφων μας ἀπέθανε μέσα στὴν ἀπομόνωσιν, μέσα στῆ κρυὰ τῆς μοναξιάς, ἀπὸ κάθε φιλικὴν προσήλωσιν.

Μόνῃ ἡ ἀδελφικὴ στοργὴ τὸν παρηκολούθησεν ἀκούραστη, θερμῇ, ἀγωνιώδῃ γιὰ νὰ ἠλικάνῃ τῆς τελευταῖας θλιβερῆς στιγμῆς του.

Ὁ θάνατος τοῦ Κυριακοῦ καὶ τοῦ Μιχαηλίδου εἶνε ἕνα σκληρὸ μάθημα γιὰ τοὺς Ἕλληνας πνευματικὸς ἐργάτας.

Εἶνε αἰσχος γιὰ ὄλους ἐμᾶς ποῦ ἔχομε τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωροῦμεθα οἱ ὀδηγοί, οἱ διαπαιδαγωγηταὶ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Κοινωνίας, νὰ μὴ κατορθώσομεν νὰ συσσωματωθώμεν διὰ τὴν θεμελίωσιν ζωῆς ἀνθρωπινότερας, στῆς θλιβερῆς στιγμῆς τοῦ γήρατος ἢ τῆς ἀρρώστιας μας.

Ἄλλοτε ποτε ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν συγκέντρωσιν ἐντυπώτων συναδελφικοῦ κύκλου πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος. Ἐκ τῶν ὀδηγούκων προσκλήσειον ποῦ ἀπνηθήναμε εἰς συναδελφους λογίους, συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφους, προσήλθον ἄνω τῶν εἰκοσι μὲ τὴν διάθεσιν θετικῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐργασίας.

Ἀτυχῶς ἡ νεοελληνικὴ ἐπιπολαίωσις, ἡ ἀνθρωπινὴ ἀδυναμία τῆς πέσιμονος ἀντινομίας ἀντεπροσωπεύθη ἐπαξίως καὶ εἰς τὴν οἰσμην αὐτὴν συγκέντρωσιν γιὰ νὰ μεταυλίσῃ κάθε προσπάθειαν, γιὰ νὰ συντρίψῃ κάθε πρωτοβουλίαν, γιὰ νὰ δηλητηριάσῃ κάθε ὄρατα καὶ εὐγενικὰ ἰδέα.

Ἐταί ἐμαρᾶνθῃ ἡ σκέψις χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ καλλιεργηθῇ, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὄρας καιρὸν γιὰ νὰ θέσομεν τὰς βάσεις τῆς δημοσιογραφικῆς καὶ φιλολογικῆς ἀλληλεγγύης.

Νὰ τὰρα διὸ σκληροὶ θανατοὶ συναδελφῶν ποῦ εἶνε καιρὸς νὰ μᾶς συγκινήσομεν καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσομεν σὲ ἀποφάσεις ποῦ εἶνε ντροπὴ νὰ εἶνε ξέρες ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, ἀπὸ τὴν σταδιοδρομίαν μας, ἀπὸ τὸ ἔργον μας.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Δύο δνόματα που ανήκουν στην νεότητα του ωκεανού μας φύλον επανέφεραν τη ζωή, την όρμη που ακτινοβολεί μέσα στην ευγενικά ψυχή της συγχρόνου Ελληνίδος. Το ένα όνομα κατέληξε με την δύναμι, με την άπορασι- στικότητα, με τον ηρωϊ- σμόν, το άλλο όνομα με την δύναμιν της σκέψεως, της μελέτης, της παρατηρήσεως.

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ΜΑΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΝ
Η Δις Λιονυσία Καλημέρη, Ψαριανή την πατρίδα, κατατάσσεται υπό αεροπορικό Σώμα της Πατρίδος με τόν βαθύ, τόν ελληνοπρεπή πόθον να συντελέση στον έθρονόν μας την εκμηδένια, η Δις Ειρήνη Μακρουναίου Ιατρός, έτιμης το έργον της, την έπιστημονικήν της ικανότητα δι' εργασίας, η οποία λόγω της σοβαρότητός της άνεκονόθη εις μίαν από τας συνεδριάσεις της 'Ιατρικής 'Ακαδημίας τών Παρισίων.

Η 'Ελληνοπούλες μας θριαμβευτικώς εισέρχονται στη πρώτη γραμμή της ζωής και η δάφνης που αποκομίζουν ανήκουν αυτούσιες στην 'Ελληνίδα γυναίκα που άρχίζει να βράσκει τόν δρόμον της δράσεως, της επιτυχίας, της επιβολής, της νίκης.

Είνε για τó τόπο μας άδίκημα κάθε σκέψις εξαγωγής της σταφίδος εις έβνας χώρας πέραν τών εκ τών συμβάσεων ύποχρεώσεών μας.

ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ να στερηθί την πολύτιμον αύτην **ΣΤΑΦΙΔΑ** την τροφήν που εινε ικανή να άντικαταστήση και τόν κρέας και τά όσπρια σε κάθε ανάγκη άρχει να έχωμεν επάρκειαν σε ψωμί. Και η «Πρόδος» κατ' άρχάς, διά τού συναργάτου μας κ. Α. Α. Ζ. ύποκρινάστας δι' άρθρον έπιστημονικώτατον τó ζήτημα αυτό και η «Εστία» βραδύτερον δι' επανειλημμένον δημοσιεύσεον έπεσφον την προσοχήν τών άρμόδιων και δέν υπάχει κανείς διαταγμός περι της άριστης διευθετήσεως τού ζητήματος, άφ' ης ό κ. Βενιζέλος στοργικά έτέθη επί κεφαλής όλων εκείνων που εινε άρμόδιοι διά την λήψιν τών σχετικών άποφάσεων.

Δέν πρόκειαι 'Ελληνικός Λαός να στερηθί την πολύτιμον αύτην τροφήν που εινε ικανή να άντικαταστήση και τόν κρέας και τά όσπρια σε κάθε ανάγκη άρχει να έχωμεν επάρκειαν σε ψωμί. Και η «Πρόδος» κατ' άρχάς, διά τού συναργάτου μας κ. Α. Α. Ζ. ύποκρινάστας δι' άρθρον έπιστημονικώτατον τó ζήτημα αυτό και η «Εστία» βραδύτερον δι' επανειλημμένον δημοσιεύσεον έπεσφον την προσοχήν τών άρμόδιων και δέν υπάχει κανείς διαταγμός περι της άριστης διευθετήσεως τού ζητήματος, άφ' ης ό κ. Βενιζέλος στοργικά έτέθη επί κεφαλής όλων εκείνων που εινε άρμόδιοι διά την λήψιν τών σχετικών άποφάσεων.

Όμολογούμεν ότι από της εποχής τού πολέμου ένα από τά όλίγα γεγονότα που μας έπροξένησαν ισχυρά έντύπωσιν ήτο και η πληροφορία ότι μέσα στο Γερμανικόν Ναυτικό εόθησαν **Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ** ναύται ξαναασπίντες κατά της ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ τού καθεστώτος και εκδηλώσαντες τάσεις άναστασίας.

Είς την πολεμικήν αύτην δίνην, την αφάνταστον χρησιμοποιήσιν μέσων διά την καταστροφήν, την εκμηδένισιν, την κατακρησθησιν τών ανθρώπων, μέσα σ' αύτην την λιγυρόδη άνθρωπίνη προσπάθειαν διά την έξόντων τών όμοίων μας, μέσα στην άγέλειωτην αύτην τραγωδία τού πλέκειται άσυγκίνητα γύρω από τας τύχας της άνθρωπότητος, έπάσανμεν πλέον όλου μας να είμεθα ύποσχημένοι. Έγίναμεν σκληροί, άπαθείς, ύπολογοι και λίγα πράγματα μπορούν να μας εκπλήξουν, να μας ταράξουν πλέον.

Χθές άκόμη κοντά στις ελληνικές θάλασσας μοχθηροί Αδριατικοί έπορπίλισαν δεκάδες 'Ελλήνων επιλέκτων, γνωστών μας, φίλων μας, συμπατριωτών μας και δέν έπροφθάσαμεν να αίσθανώμεν την συγκίνησιν που χρειάζεται για τούς άδικοσκοτωμένους, τούς θαλασσοπνιγμένους.

Έγγεινεν ή ψυχή μας άταλαλία και από τόν άξονά της διολισθαίνει, νομίζει κανείς, κάθε καινούργιο, κάθε νεώτερον συναίσθημα, χωρίς ίγνη, χωρίς εκδήλωσιν κών ότι ψυχή και συναίσθημα εύρέθησαν σε συνάρειαν, σε επικοινωνία, σε επαφήν.

Δέν μπορούμεν να σταματήσωμεν σ' ένα σημείο γιατί έπακολουθετ άμέσως μια άλλη έντύπωσι που μάς σύρει αιχμαλωτισμένους από την αίματηρά λάμψιν της, ή από την σκοτεινιά τού θανάτου και της φρίκης.

Έν τούτοις ή είδησις ότι στο Ναυτικό της Γερμανίας, στο στερεό και πολυθεμελιώτο αυτόν όργανισμό, ήκούσθησαν τριζήματα συζλονιστικά, ήτανε κάτι τι άνώτερο από της συνειδητόμενης φρικαστικής έντιπώσεως και έπροξένησε τó πειθ άσυνείδητο συναίσθημα της καταπλήξεως στο κόσμον όλόκληρον.

Ό Γερμανισμός, ή υπεράνθρωπος αύτη δύναμις άρχίζει να κορβάζεται, τα στοιχεία που την αποτελούν παύουν πλέον να θεοοφώνται πλασμένα από εξαιρετικό ύλικό. Ό κάματος στους Γερμανούς άρχζει να γίνεται άνώτερος από την άκοίμητη, την άταρακτη πενθαρχία και οι Άσοι που όνειροπολούν την ειρήνην, βλέπουν στο γεγονός αυτό τούς άσθενικούς φωσφορισμούς της. Για τούτο και μόνον ή άναγελία μιας τιαυτής είδήσεως, έφερε γενική άπορία, γενική κατάπληξι από κείνες που δέν φεύγουν εύκολα από τó του μας, από τη ψυχή μας...

Ό κ. Ύπουργός τών Οικονομικών εισάγων εις την Βουλήν τόν προϋπολογισμόν τών εσόδων και έξόδων της χρήσεως τού 1917, άνέτερεν εις τó παρελθόν και έπεσοκήσεν όλόκληρον την από τού 1913 και έντεθεν ιστορίαν τών δημοσίων οικονομικών μας. Σαφής, λιτός, αναλυτικός, διαυγής την σκέψιν και την αντίληψιν, όξις την παρατήρησιν ό κ. Νεγρεπόντης εισήλαθε με άσφαλή και δεξιάν την κατευθύνειν εις όλόκληρον τó λογιστικόν οικοδόμημα και παρουσίασε πλήρη και ήλιαν την εικόνα της οικονομικής ζωής τού τόπου.

Δέν απέκρυψε τας σιγάς που σχηματίζουν τά βουνά της άτασθαλίας τών από τού 1915 Κυβερνήσεων και μολονότι έσκόρπισεν άπογοητευτικά σκέψεις από την αφάνταστον αυτών στατάλην, έν τούτοις ενέπνευσε τας αισιωτικές ελπίδας περι τού οικονομικού μέλλοντος της 'Ελλάδος. Έχει πίστιν προς την οικονομικήν ευρωστίαν τού 'Ελληνικού Λαού ό κ. Ύπουργός και υπό την δεξιάν αυτού διευθύνσιν ή οικονομική κατάσταση τού τόπου δέν θα βραδύνη να εισέλθη εις την όδόν της έξυγιάνσεως.

Τό τέλος της φοιτημένης όμιλίας τού κ. Νεγρεπόντη ήτο γιομάτο από έθνική δροσιά. **Έχομεν διά την άνοικοδόμητον της Πατρίδος όλικόν άνεπίμνητον την αλωνίσθιν ζωικότητα της 'Ελληνικής Φυλής, την άκοίμητον φιλοπατρίαν τού 'Ελλήνου. Αύτην την ελληνικήν ψυχήν.** Αύτη ή ελληνική ψυχή θα βρσκειται πάντα παρά τó πλευρόν τών αληθινών Κυβερνητών του έτοιμη για κάθε θυσία, όπερ τών άναγκών ή τών παραγγελμάτων της πατρίδος.

Άκριβώς την εποχή που όργιζαιε σαρκαστικά ό πλούτος μέσα στις εκδηλώσεις της ζωής μας, ό πλούτος που άχόρτατος ζητείται και αυτό τó αίμά μας για να γίνουιν πιο άφθονες αι πηγές του, άκριβώς αύτη την εποχή, προκαλεί ένα συναίσθημα ξεχωριστής ικανοποίησεως ή έμφορη ιδέα, ή ποιητική σκέψις, τó ευγενικό έργο μιας επιλέκτου 'Ελληνίδος.

Η ΕΥΓΕΝΙΚΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΠΑΟΥΤΟΥ

Την Δα Ε. Σπανδωνίδου δέν έχομεν την τιμήν ούτε κατ' όρην να γνωρίζωμεν, αλλά την φανταζόμεθα να σύρη στο κόσμο και λιγυρό βήμα της όλες της χάρες που μαροούν να στολισούν της ευγενικής ύπαρέξες της ζωής μας. Την φανταζόμεθα με τó άγνότερο μεϊδίαμα στα χείλη και με τήν πιο άπαλή ματιά στο βλέμμα. Αύτη την έντύπωσι μάς δίνει ή πρόσκλησις που δημοσιεύει στις εφημερίδες για τά άνώτερα μαθήματα τού πόνου.

Την άγνοήν που κλονιστώτατης οικογενείας και έν φ μάς έσυνείδασιν αι προκοφόροι 'Ελληνίδες από μια ζωή άμερικανισμοεικής, από εκδηλώσεις έγωιστικές, από συμπεριφοράν έπεροφίας, έρχεται ή Δις Σπανδωνίδου και θέτει τούς κόπους της, την καλλιτεχνικήν της κόφωσιν, της ώρες της άνεσώας της, ότι εξααιρετικόν και ώραιον κρύβει στην ελληνική, ψυχή της στην διάθεσιν της αληθινής τέχνης που μπορεί ν' άναφανή από τά σπλάγγνα τού ελληνικού Λαού.

Στη πρόσκλησις της λέγει ή εκλεκτή ελληνίς Δις Σπανδωνίδου, ή συνεργάτρια τού διαστήμου καθηγητού Leschetizky ότι δέχεται **δωρεάν** κάθε μαθητήν που έχει ιδιαίτεράν κλίσιν στο πόνον.

Και προχωρεί: Λαμβάνει γενναία δίδακτρα από τόν έσδον τών μουσσοφόρων 'Ελληνίδων που θα θελήσουν να διαχθούν από τη τέχνη της, αλλά τά δίδακτρα αυτά, τó προτιόν της εργασίας της, τά διαθετά δια τας σπουδάς στη Βιέννη ή στο Παρίσι τού καλύτερόν εκ τών μαθητών της.

Ένας συνδυασμός εργασίας που έξρει να συμβαδίξει με της ευγενικής εκδηλώσεως τού πλούτου άπορρεί από την ιδανικώτεραν ελληνίδα εκ τών συγχρόνων μας και για τούτο άξίζει και ό πλέον έμπνευσμένος ύμνος στην υπέροχον κόρην, στην εξααιρετικήν αύτην γυναίκαϊαν φυσιογνωμίαν, που τιμά τó φίλον της και τó ελληνικόν όνομα.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Έχει τούδε διά να ξεγηγηθί ή άγάπη τών γυναικών προς την φλυαρίαν έπενοήθησαν πολλά θεωρία. "Ηδη έπεδόθη εις την λίσιν τού μετάστους αυτού προβλήματος και ένας Άμερικανός τού όποιου τά συμπεράσματα δημοσιεύει ή εφημερίς της Νέας 'Γόρρης «Νιού Γώρκ—Άμερίας».

Ό σοφός ότος ισχυρίζεται ότι ή επάρκειαι τού πνευμόνος τών γυναικών εινε κατά τι εφρύτερα της εφανείας τού πνευμόνος τού άνδρος, ένψ άπεναντίας οι σωλήνες διά τών όποιων συγκοινωνεί ό πνεύμων μετá τού έξωτερικού εινε στενοί. Συμβαίνει έπομένως έκείνο άκριβώς, τó όποιον συμβαίνει με τó εκχόμενον διά διαφόρον διαμετρήματος σωλήνων, ύγρον. "Όσον ό σωλήν εινε εφρύτερος τούσόν τó ύγρον έχέχεται ταχύτερον. Έκ φιλίας με σενόν στόμα μια όκιά ύδατος

θα κυδή βραδύτερον ή διά φιλίας έχούσης εφρύτερον στόμον.

Ός γνωστόν οι πνεύμονες περιέχουν άέρα. Τόν άέρα αυτόν τών πνευμόνων, έξαντλει ταχύτερον ό άνθη όμιλόν. Έπομένως παύει ή φωνητική δύναμις. Αι γυναίκες όμως κανονίζουσι καλύτερον την φωνητικήν δύναμιν δύνανται να την διατηρήσουν επί περισσότερον χρόνον. Η φλυαρία έπομένως τών γυναικών εινε εκμετάλλευσι ενός φυσικού δώρου, της μεγάλης παρακαταθήκης τού άέρος εις τούς πνευμόνος τών.

Η φωνή ήθέλησε να όπλιση την γυναίκα διά τού δώρου αυτού, διότι ή γυνή έχει άνάγκην της φλυαρίας διά να τέρψη, να συγκινήση, να γοητεύση.

έν εινε όλίγοι οι βασιλείς και αυτοκράτορες, οι όποιοι προσωπικά άσολούνται εις τó εμπόριον και την βιομηχανίαν.

Ό Κάιζερ έχει ούτως εις την ιδιοκτησίαν του εργοστάσιον κατασκευής ειδών εκ πορσελάνης, οι έργαται τού όποιον άπολαμβάνουσι όχι όλίγα προνόμια.

Ό πρίγκηψ Αιπ Δεσμύλ ένασκει τó εμπόριον όων και βουτύρου.

Ό αυτοκράτωρ της Αδστρίας διευθύνει, όπως και ό πιστός του σύμμαχος, εργοστάσιον ειδών εκ πορσελάνης.

Ό βασιλεύς της Σαξωνίας διευθύνει επίσης μικράν τινα βιομηχανίαν.

Ό βασιλεύς τέλος της Σερβίας έχει παραδώσει εις τó εμπόριον φάρμακον ιδίας έπινοήσεως διατηρών συνάμα και πρακτορείον αυτοκινήτων.

ί κάτοικοι της Νέας 'Γόρρης παρέστησαν προ όλίγων ήμερών εις παραδόχον τελετήν.

Κωφάλαλος τις, ύποδιευθυντής της σχολής τών κωφάλαλων άπέθανε και την κηδείαν αυτού ήκούθησε όμνος όμοιοπαθών. Οι ψάλται και οι 'Ιερείς ήσαν επίσης κωφάλαλοι και ή νεκρός όμοιος άκοιλια ή ψάλη εις την γλώσσαν τών κωφάλαλων, δηλαδή διά σσημάτων.

Ό διευθυντής της σχολής, κωφάλαλος και αυτός διά θαυμασίον λόγον, δηλαδή διά χειρονομιών έξέμνησε τας άρετάς τού μεταστάντος.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

— Έπακόσια χιλιάδες γυναίκες εργάζονται εις τά 'Αγγλικά εργοστάσια πολεμικής βιομηχανίας.

— Νά ένας αριθμός γυναικών που δέν θα είχε βέβαια να ήληψη ένας Άσιανός Μονάρχης.

— Άληθινή γυναικοκρατία ό κολοσσαϊός αυτός αριθμός.

— Ό κ. Σπυρίδης, Ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας καθημερινώς κατακτά έδαφος διά της σκοπίμου, νεοεπισιτικής και πρακτικής νομοθετικής μερίμνης εις ότι άφορρά τόν κλάδον του.

— Στο Φάληρο διοργανώθη μια υπέροχος λαϊκή εορτή.

— Οι έργαται έδεξιώθησαν με τόν πλέον άποθεω-

τικόν τρόπον τόν κ. Βενιζέλον και ό κ. Πρόεδρος ἀπηθύνηεν εις αὐτούς λόγους τῆς πύθ θεομῆς πατριωτικῆς ἐκδηλώσεως.

— Ἐδημοσιεύθη περισοῦδατος ἔκθεσις τοῦ ἐν Βιέννῃ Ἑλληνοσ πρεσβευτοῦ κ. Γρουπῆ περι τῆς ἐν Αἰστρονγγαρία καταστάσεως.

— Ὑπεβλήθησαν στήν Βουλὴν αἱ ἐκθέσεις τῶν εἰσηγητῶν ἐπὶ τῆς παραπομπῆς τῶν Κυβερνήσεων Σκουλοῦδη και Λάμπρου ἐπιτροπῆς.

— Τῆς μὲν πρώτης εἰσηγητῆς ἦτο ὁ βουλευτῆς κ. Τσακανίκας τῆς δὲ δευτέρας ὁ βουλευτῆς κ. Ἀραβαντινός.

— Βραδύτερον συνεζητήθησαν αἱ ἐκθέσεις αὐται και οἱ εἰσηγηταὶ δι' ὁμιλιῶν ἐξαιρετικὰ εὐλόγητων ἀνεπαρέστησαν τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς πατρίδος τῶν ὑπολόγων Κυβερνήσεων.

— Ἡ Βουλὴ δεχθεῖσα τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν εἰσηγητῶν παρέπεμψε τὰς Κυβερνήσεις Σκουλοῦδη και Λάμπρου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐλεγεῖσαν διὰ κλήρων ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν, ἐξ ἀνωτέρων δικαστικῶν.

— Διὰ τὴν κυβερνησὴν Γούναρη ὠρίσθη ἡ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς παραπομπῆς μὲ διορίαν δέμηνον πρὸς ἐξακριβῶσιν τῶν γεγονότων και σύνταξιν τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως.

— Διὰ τὸ ψομί μας ἐλήφθη τὸ μέτρον τῆς συγκεντρώσεως τῆς παραγωγῆς εἰς ὀλίγους ἀρτοποιοὺς μὲ ἠδῆσμένας τὰς τιμὰς τῆς ἀγορὰς τῶν ἀλεύρων.

— Διὰ τοῦ μέτρον αὐτοῦ ἐλαττώνεται ἡ ἡμερησία ζήμια τοῦ Δημοσίου ἐξ ἀρκετῶν χιλιάδων δραχμῶν.

— Ὁ ἠλεκτρισμὸς τῆς πόλεως ὀλίγον ἔλλειψε νὰ διακοπῆ.

— Χάρει εἰς τὴν σταθερὰν ἐνέργειαν τῆς Ἠλεκτρικῆς και τὴν φωτισμένην ἀντίληψιν τῶν ἀρμοδίων ὁ κίνδυνος ἀνεστάλη και ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ φωτιστικαὶ και κίνητήροι δυνάμεις τῆς πόλεως ἐπανέχονται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν ἀποκατάστασιν.

— Ὁ κ. Βενιζέλος ὀρθότατα παρετήρησε στήν Βουλὴν ὅτι αἱ γεωργικαὶ τάξεις ἐπολλαπλασίασαν τὰ κέρδη τῶν και λογικόν και δίκαιον εἶνε νὰ ὑποστοῦν ἐλαφρὰν φορολογίαν.

— Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀφορμῆς παρατηροῦμεν πόσον θὰ ἦτο διαφωτιστικόν ἂν εἰδικοί ἀνελάμβανον νὰ καταδείξουν ποῖα γεωργικὰ ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος ἐκέθρισαν και ποῖα προϊόντα ἀνετιμῆθησαν και μέχρι ποίου σημείου και τίνα τὰ ἐκ τῆς ἀνατιμῆσεως προκύψαντα κέρδη διὰ τὰς διαφόρους παραγωγικὰς γεωργικὰς τάξεις τοῦ τόπου.

— Ὁ κ. Βουρλόμης βουλευτῆς Πατρῶν, ὡς εἰσηγητῆς τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τοῦ νομοσχεδίου περι φορολογίας τῶν ἐκτάκτων Κερδῶν, ὁμίλησεν ὑπέροχα, ἀναλυτικώτατα, σοφώτατα, ἐμβριθέστατα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

— Ἀλλὰ και ὁ κ. Στρατός ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς φορολογίας τῶν ναυτικῶν κερδῶν ὑπέβαλε μερικὰς ἀξίας πολλῆς προσοχῆς προτάσεις.

— Αἱ καταδίκαι τῶν Ἀρχιερέων στήν Ἡμερησίαν διατάξιν.

— Ἐκτὸς τῶν Συνοδικῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς τέως Μητροπολίτας Ἀθηῶν και Λαρίσεως ὑποστάντας τὴν βαρύτεραν καταδίκην, ἔχομεν τὸν ἐπίσκοπον Τρωάδος ἕνα ἐκ τῶν πλέον ἀχαρκτηριστῶν κληρικῶν λόγῳ ἱερατικῆς συνειδήσεως, τὸν Μητροπολίτην Μεθύμνης, Καστορίας και τὸς Ἐπισκόπους Ἀργολίδος Πατρῶν, Ἡλείας και Κορινθίας κτλ. τιμωρηθέντας μὲ ἀναλόγους ποινάς.

— Ὁ Ἀντιστράτηγος Ἀρχηγὸς τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ κ. Παρασκευόπουλος ἐπισκεφθεὶς τὰς φρουρὰς Θεσσαλίας και Φθιώτιδος ἀπεκόμισε τὰς ἀρίστιας τῶν ἐντυπώσεων.

— Ὁ Ἀρχηγὸς τὰς ἐντυπώσεις του αὐτὰς μετέδωκε μὲ τὸν πλέον ἐπιχειρηθῆ ἐνθουσιασμῶν.

— Καὶ αἱ ἰδικαὶ μας ἰδιαιτερά πληροφορία ὀφειλόμενα εἰς ἕνα τῶν ἀρίστων και εἰλικρινεστέρων Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν μας, παριστοῦν τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ στρατοῦ και τὸ φρόνημα τοῦ στρατιώτου εἰς τὸ πλέον εὐχάριστον σημεῖον.

— Ὁ Χίθεμουργ ὁμιλῶν εἰς Βουλῆγον βουλευτὴν ἐξεφράσθη μὲ τὸν πλέον χυδαῖον τρόπον γὰ τὸν ἑλληνικὸν στρατόν.

— Εὐδυνῶς ὅτι ἡ σημερινὴ ἀντιστροφή τῶν ὄρων θὰ καταδείξῃ τὴν οἰκτρὰν ἀπάτην τοῦ πολλοῦ Γερμανοῦ Στρατηλάτου.

— Ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ἐλεγκτὴν μας καλλιτέχνιδα κυρίαν Κυβέλην τὸ Ἀνώτερον παράσημον τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀκαδημίας.

— Ἰδρύθη γραφεῖον Ἀνωτέρας Διευθύνσεως Μεταφορῶν τελῶν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ κ. Βενιζέλου.

— Παρ' αὐτῶ ὠρίσθη και Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον ὅπερ θὰ γνωμοδοτῆ ἐπὶ παντός ζητήματος σχετικῶ πρὸς τὸ ἔργον τῆς Διευθύνσεως.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περὶ τῶν Νομοθετικῶν Διαταγμάτων και τοῦ κύρους αὐτῶν. Ὁ πόλυτιμος συνεργάτης μας κ. Γ. Φραγκιάς ἀκατάπητος εἰς μελέτας ἐπιστημονικὰς ἐξετύπωσε εἰς ἴδιον τεῦχος περισοῦδατον μελέτην του περι τοῦ κύρους τῶν ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ἀπειδὸς ἐκδοδομένων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων. Εἶνε ἐθνικῶς παρήγορον ὅτι στήν ἀτελεύτητον μακαλολογίαν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν εὐρίσκονται ἐπιστήμονες τῆς περιωπῆς και τοῦ κύρους τοῦ κ. Φραγκιά καταγινόμενοι μὲ ἐμβριθεῖαν και βαθύνοιαν ἐπὶ ζητημάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Οἱ «Καινούργιες Τεργαίνες» τοῦ κ. Φώτου Γιούφυλλη. Ὁ κ. Γιούφυλλης ἀπὸ τοῦς νέους ποιητὰς μας, πλουτίζει συστηματικὰ, ἀθόρυβα, μὲ τὴν ἀνεξάντλητον ἐμπνευσίν του τὴν σύγχρονον πνευματικὴν παραγωγήν μὲ τὰ βαθυστόχαστα ἔργα του.

Μία ἰδιαιτέρη ἀντίληψις τῆς ζωῆς ἀποκαλύπτει τὸν δυνατὸ χειριστὴ τοῦ στίχου ποῦ ἔχει νὰ δημιουργῆ ἀπὸ τῆς εὐμορφίης και ἀπὸ τῆς ἀσχημῆς τῆς ζωῆς ἔργα ποῦ δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπαρατήρητα.

ΣΤΑΔΙΟΥ 23

N. ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΑΠΤΗΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛ. ΣΟΦΙΑΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 23

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΛΙΑΚΟΥ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΡΑΠΤΗΣ ΤΗΣ Β. ΑΥΓΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 34

Πλουσιωτάτη Συλλογὴ ὑφασμάτων εἰς ὄλα τὰ γούστα και ὄλους τοὺς χρωματισμοὺς.

Ἐκεῖ ἡ συνάντησις ὄλων τῶν κομψῶς ἐνδουομένων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΡΑΝΙΩΤΗΣ
ΟΛΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ
Σ ΟΜΗΡΟΥ Σ
Τὸ μοναδικόν τῶν Ἀθηῶν ἠλεκτροκίνητον ἄτελε.
Ἐξαγωγή ὀδόντων ὄλος ἀνοδύγως.
Κατασκευὴ ὀδοντοστοιμιῶν ἠγγυημένη.
Θεραπεία στόματος ἀποτελεσματικῆ.
ΟΜΗΡΟΥ Σ—ΑΘΗΝΑΙ

Modes Chapeaux
ἙΛΛΗΝΟΚΡΗΝΕ ΜΑΝΤΟΥΚΑ
ΕΡΜΟΥ 38
Τὰ νεώτερα και τελειότερα Παρισινὰ μοντέλα εἰς ὄλα τὰ γούστα και σχήματα.
38—ΕΡΜΟΥ—38

ΜΕΓΑ ΕΣΤΙΟΤΟΡΙΟΝ

“Ο ΣΥΓΓΡΟΣ”

Ἀριθμὸς 6—Ἡ ΑΤΗ ΣΙΩΝ—Ἀριθμὸς 6

Ἀνακαινισθὲν τελείως ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας του.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ὁλόκληρος σελὶς εἰς ἓν τεύχος	Δραχ.	60
Ἡμίσεια	»	35
Τέταρτον σελίδος	»	20
Ὅγδοον	»	12

Διὰ χρόνον μικρότερον αἱ τιμαὶ ἀνάλογοι

Δι' εἰκονογραφημένας διαφημίσεις, δι' ἕξ τεύχη ἢ περισσότερα ἰδιαιτεροὶ συμφωνοῦσι.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ Δ^ΟΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Α'. Τόμος	Φρ.	3.00
» Β'. »	»	2.00
» Γ'. »	»	1.50
Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ Ἱστορικὸν μυθιστόρημα		
ἕξ ὑπερπεπτακασίων σελίδων	»	5.00

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΟΝΑΧΗ Δράμα Βυζαντινὸν τρίπρακτον.
Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ Δράμα κοινωνικὸν τρίπρακτον.
Η ΚΑΕΦΤΟΠΟΥΛΑ Δράμα ἱστορικὸν τρίπρακτον.
Η ΤΖΕΝΗ ΜΕ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ κοινωνικὸν δραματικὸν
μονόπρακτον, μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἀγγλικήν.
ΟΤΑΝ ΔΕΙΠῆ ΤΟ ΧΡΗΜΑ, Δράμα κοινωνικὸν τρί-
πρακτον. Πάντα διδαχθέντα ἀπὸ τῆς Ἑλλ. Σκηνῆς

Σειραὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Η'. καὶ Θ. ἔτους πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖά μας πρὸς 25 φρ. ἑκάστη.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΜΟΥΣΙΚΗΣ," ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ "ΣΤΑΡ,"

13-15 Σκοῦ Ἀρσακίου

Πιάνα καὶ ἀεροκύμβαλα μὲ μηχανίας δόσεις ἐκ δρ. 40

Ὅλα τὰ τραγούδια ἔλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν, καὶ ἕλα τὰ νεώτερα succès.

Βιολιά, μανδολίνα, κιθάρες, σάλπιγγες καὶ τύμπανα διὰ προσκόπους καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν.

Ζητήσατε τιμοκαταλόγους.